

NEPŘÍTEL
MÉHO
NEPŘÍTELE

Kateřina Petrusová

FRAGMENT

Nepřítel mého nepřítele

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky
Dušek Václav – Victor Hugo – Bídníci
Dušek Václav – Alexandre Dumas – Hrabě Monte Christo
Václav Klaus – Zápisky z cest

Kateřina Petrusová
Nepřítel mého nepřítele – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEPŘÍTEL
MÉHO
NEPŘÍTELE

NEPŘÍTEL MÉHO NEPŘÍTELE

Kateřina Petrusová

1.

Stála jsem u zdi, levou pěstí obličej bolestivě přitisknutou k hrubé omítce. Jednu ruku jsem si váhou vlastního těla drtila o budo-
vu, druhou mi ten parchant zkroutil za zády tak, že jsem jen čeka-
la, kdy mi rameno povolí a vykloubí se. Jenže rameno nebylo to, co
mě teď trápilo nejvíc.

Přesně ve výši srdce se mi do zad zarývala hlaveň.

Věděl zatraceně dobře, co dělá.

Zato já netušila, co jsem udělala špatně. Nebylo to poprvé, kdy
jsem pracovala venku v utajení, ale bylo to poprvé, kdy mě někdo
odhalil. A zrovna ve chvíli, kdy byla celá jednotka připravená k za-
týkání a jediné, co jsme potřebovali, byl záznam o předání zboží.
Stačilo, aby mi řekl *Nazdar, tady je tvých deset gramů, rozporcuji si
to a zítra mi přines prachy, jinak tě zabiju*. Pak rychlá akce a kromě
sebevědomého Tora, který byl mezi místními narkomany čím dál
oblíbenější, bychom dopadli i většinu jeho dealerů.

Mělo to vyjít. Stokrát jsme to se šéfem procházeli, stokrát jsme
krok za krokem plánovali a řešili, co by se mohlo podělat. Než
jsem dneska odešla z mrňavého bytu, který se na poslední tři týd-
ny stal mým domovem, Kennedy několikrát zkontroloval, jestli
není z žádného úhlu poznat, že jsem ozbrojená a mám odposlech.

Do prdele, mělo to klapnout!

Tak proč mi teď Toro prostřelí srdce zezadu mým vlastním ru-
gerem?

„Taková hezká holka by se neměla zahazovat s policajta.“
Jeho dech mi byl nepříjemný. Jednala jsem s ním už několikrát,
prověřoval si mě, zpovídal, ale vždycky z dostatečné vzdálenosti.
Až teď jsem si uvědomila, jak moc mi vadí, že se na mě tak lepí.

Dělalo se mi z toho fyzicky špatně. I když, určitě v tom velkou roli hrála i hrůza, která mě ochromovala.

„Podcenilas mě, vid’?“ Vyžíval se v tom. Vychutnával si mě, zatímco jeho poskoci ve zmatku utekli pryč a já mohla jen doufat, že je někdo pochytá.

Nespěchal. Přestože věděl, že ho slyší mí kolegové. Nebo možná právě proto.

„Víš, možná kdybych bral tyhle sračky, prošlo by ti to. Ale já si nehodlám ničit zdraví. Tobě maminka neříkala, že zdraví máme jen jedno?“

Jo. Předpokládala jsem, že bude sjetý. Působil tak. Věčně se šklebil, pochechtával, trousil nesmyslné poznámky, se spokojeně unaveným úsměvem civěl dlouhé minuty do blba. Hrál to. Přes hlavěň v zádech a bolest v rameni jsem potřebovala jednu odpověď.

„Věděl jsi o mně od začátku?“

„Ne,“ řekl bez zaváhání. „Ale neškemrala jsi o dávky pro sebe, ačkoliv jsi vypadala sjetě. Myslel jsem, že okrádáš mě nebo šidíš zákazníky, tak jsem si tě začal hlídat.“

Evidentně nejsem tak dobrá herečka, jak jsem myslela. Prosit o dávku zdarma mě vážně nenapadlo. No, teď už je to stejně všechno v hajzlu. I přes vyděšený tlukot svého srdce jsem postřehla, že se blíží sirény. Teď se mě zbaví. Čekala jsem, že mi hlavou prolétne celý život – mluví o tom všichni, kdo se dostali do podobné situace, ne? Místo toho jsem si uvědomila, že máma s tátou budou úplně zničeni a Zack nejspíš nebude vědět, že chci kremaci. Protože k tomuhle tématu jsme se za ten rok ještě nedostali.

„Je dobře, že se bojíš.“ Jeho hlas zněl spokojeně, tlak na mých zádech povolil a ruger se poděl neznámo kam. Pohladil mě po tváři. *Pohládl.* Sráč. Neuvědomila jsem si, že mi tečou slzy, dokud je nerozetřel. „Jak se jmenuješ?“

„Lena,“ zopakovala jsem svoje aktuální jméno.

„Ne,“ zarazil mě. „Jak se jmenuješ doopravdy, policajtko!“ Pokusila jsem se zavrtět hlavou, což způsobilo jen to, že mě začala od povrchových odřenin pálit další část tváře. Ruger byl zpátky, tentokrát na mých bedrech.

„Buď mi řekneš, jak se jmenuješ, nebo ti prostřelím břicho. Bude to hodně bolet. Nerozmýšlej se dlouho, musím zmizet.“

Znělo to, jako by mi dával nějakou nabídku. Přestože jsem věděla, že dělám hroznou blbost, věřila jsem, že moje jméno mě zachrání. A Tora pak chytíme, ne? Stejně by se dozvěděl, jak se jmenuju. Chytrý je na to dost.

„Joan Westová.“ Úplně jsem viděla, jak šéf mrštil sluchátky o stěnu auta. Bylo mi to jedno. On tu nestál.

„Hodná, Joan. Pamatuj si, že tohle mám u tebe. Jednou si to vyberu.“

A najednou byl tlak pryč. Nohy mi podklesly v kolenou a sjela jsem na zem, neschopná jakkoliv zareagovat. Slyšela jsem jen dupot jeho bot, pitomých skejťáckých kecek. Toro vypadal, jako by bylo šestnáct. Oblékal se tak. Velmi snadno splynul s místním prostředím. Jestli ho nemají na mušce chlapi ze střechy, po svých ho nikdo nechytí. Zmizí za prvním rohem, seběhne do metra a bude pryč.

A já ležím v tom bordelu na zemi a brečím jak malá holka.

Další dupot, hodně bot, těžkých. Zásahovka. To brzo.

„Jsi v pořádku?“ Teplé ruce mi zvedly hlavu a otočily ji. Zkoumavý pohled hnědých očí, nic víc z něj nebylo vidět.

„Jo,“ hlesla jsem téměř neslyšně. Přestože měl zajistit místo, odložil zbraň, volnou rukou si vytáhl kuklu na čelo a vypadal ustaraně. Zrovna od něj bych to nečekala; potkali jsme se párkrát na střelnici a on se choval jako hulvát, namyšlený blb. Moc rád se chlubil tím, že je ze zásahovky. Hlavně ženám.

„Kevin Idiot Palbot,“ zachraptěla jsem. Pobaveně se zazubil.

„Teď machruješ, vid' Já nevím, kdo tu právě prozradil svoje jméno novému drogovému králi.“

„Už král?“ Pokusila jsem se posadit. Pomohl mi a choval se nečekaně ohleduplně. „Když jsem nastoupila do terénu, byl to jen budoucí princ.“ Vtípky, byť sebetrapnější, pomáhají. Většina policistů by z fleku mohla dělat komediální výstupy, jen nevím, jestli by nám někdo tleskal.

„To bylo před odhalením a odzbrojením policistky, víš?“ mrkl na mě vesele.

„Ježíši, Jo!“ Podařilo se mi pohnout hlavou a uviděla jsem Kennedyho. Běžel ke mně a motal se do cesty sanitce, kterou někdo poslal až sem. Kdo asi. Šéf trval na vyšetření v nemocnici při každém pracovním úrazu. I Jackova nehoda se sešíváčkou se dostala do oficiálních statistik, protože co kdyby dostal tetanus, že.

„Uhni, Kenny!“ houkla jsem. „Jestli tě přejede sanitka, šéf se zblázní!“ Štíhlý, drobný černoch s vlasy zapletenými do copánků těsně u hlavy se otočil a vypadal překvapeně, že je za ním blikající auto.

„Nechápu, jak je možný, že jste v té vaší jednotce ještě všichni naživu,“ ušklíbl se Palbot a postavil se. Podal mi ruku, abych se mohla zvednout, ale zavrtěla jsem hlavou. Bylo mi zle. Motala se mi hlava a nohy jsem měla jako z tvarohu. Tentokrát se vyšetření nebudu bránit. Tentokrát jsem vážně mimo.

„Jsi celá, Jo?“ Kennedy už dřepěl u mě. Zavrtěla jsem hlavou. A pak jsem začala zvracet. Stihla jsem otočit hlavu, abych neohodila Kennyho, ale Palbotovy boty dostaly přímý zásah.

V nemocnici jsem po telefonátu Zackovi zvracela podruhé. Pak jsem asi hodinu brečela. Zdál se doopravdy zaskočený tím, že jsem si doma neposlechla vzkazy na záznamníku. Jeden z nich byl o tom, že už vážně nemá náladu na věčné čekání a že nedokáže žít s někým, kdo je tři týdny pryč s hromadou kolegů a dělá v policejním bytě kdoví co.

A ráno jsem zvracela potřetí. Podle lékaře, co přinesl výsledky všech těch nočních testů, to zcela odpovídalo pátému až sed-

mému týdnu těhotenství, které ukazovala hodnota nějakého hormonu.

Po propuštění z nemocnice jsem dala výpověď. Nastoupila jsem jako bezpečnostní specialista do agentury Davida, bývalého policisty z protidrogového; odešel dřív, než jsem nastoupila, ale Jack s ním pravidelně chodil na pivo a vlastně mu mě vnutil.

Amy se narodila o tři týdny dřív, ale jinak na ní stres, kterým jsme si prošly v samém začátku těhotenství, nezanechal žádné následky.

Tora se chytit nepodařilo. Zdálo se, že zmizel z města. Nedokázala jsem se tvářit, že se nic nestalo a že je to za mnou. Nechal mě jít, ale řekl, že si to jednou vybere. A já mu věřila.

O tři roky později

Ten den stál za prd už od samého rána. Zaspaly jsme, nenastartovala jsem auto, takže jsme musely autobusem. Nechaly jsme doma toho nešťastného malého růžového poníka, takže Amy předvedla v šatně školky obrovsky dojemnou scénu a matka jednoho ubrečeného kluka si mě pohrdavě měřila. Velký modrý kůň prostě nestačil. Do práce jsem dojela skoro o dvě hodiny později. Dave jako na potvoru zrovna něco potřeboval u sekretářky Katie, která navzdory svému něžnému jménu měřila přes metr osmdesát a měla černý pás v karate. Fungovala v podstatě jako reklama: Vidíte? I naše sekretářka vás dokáže ochránit před jakýmkoliv nebezpečím.

„Mám to říct nahlas?“ ušklíbl se na mě. Prošedivělé vlasy měl ostříhané úplně nakrátko a s hustým knírem vypadal jako mrož, ale u svých zaměstnanců včetně mě měl takový respekt, že se nikdo neodvážil mu tak říkat. Aspoň ne nahlas.

„Omlouvám se. Mám v háji auto.“ Nemohla jsem přiznat, že jsme zaspaly. Dave se ke mně vždycky choval výborně, ale byl pe-

dant. Vycházel mi vstříc, jak jsem potřebovala, ale na oplátku chtěl perfektní práci. A k ní patřila i dochvilnost.

„Tak si ho nech spravit,“ řekl ledově. Vzal si od Katie nějakou složku a odešel do své kanceláře. Nahlas jsem vydechla.

„Dneska je den debil,“ povzdechla si Katie. „Od rána na mě všichni ječeje. Chceš si taky zařvat?“

Poprvé za ten den jsem se usmála.

„Ne, děkuju. Ale ty si klidně posluž.“

Se smíchem se se mnou rozloučila a já zamířila k sobě. Oficiálně se moje pozice jmenovala Bezpečnostní konzultantka, ale ve skutečnosti jsem byla spíš něco jako koordinátor. Měla jsem na starosti větší akce, na které bylo potřeba tři a více našich lidí. Domluvila jsem s klientem průběh zakázky, ať už to bylo hlídání prostor, přeprava osob nebo zboží, nebo výuka sebeobran. Pokud šlo o hlídání, prohlédla jsem si místo, kde se akce měla konat. Často si nás najímali bohatí lidé na zabezpečení oslav, svateb a večírků. Potom jsem připravila podklady a poslala je Davidovi. On sám vybíral lidi pro každou zakázku. Byl vzorným šéfem a v tomhle ohledu byla jeho důkladnost jedinečně vítaná. Nikdy jsme nepřišli o žádného člověka. Nikdy nebyl nikdo těžce zraněn. Žádná z hlídáných osob nepřišla k úhoně. Byli jsme prostě newyorská jednička.

Sundala jsem si kabát, zula se z kozaček a zamířila do kuchyňky pro kafe a něco k snídani. Péče o zaměstnance byla další věcí, kterou jsme si tu nemohli vynachválit. Dave po mnoha letech ve státních službách věděl, že kafe a pár croissantů a koblih zdarma dokáže, že vás vaši lidé budou milovat.

Právě když jsem lila do hrnečku smetanu, objevila se ve dveřích Katie:

„Volají ze školky. Prý tam manžel zapomněl modrého My Little Ponny, tak jestli se pro něj jeden nebo druhý stavíte, nebo jestli ho mají schovat a vyzvednete si ho, až se vrátíte.“

Nechápavě jsem se na ni podívala. O čem to mluví?

„Nevěděla jsem, že máš manžela,“ mrkla na mě. „Je to vážně manžel, nebo jen s někým chodíš, a aby mu dali Amy, říkáš, že je tvůj muž?“

Smetana mi vypadla z ruky a krabička ten náraz neustála a praskla. Bílá tekutina se rozprskla po dlažbě, ale to už jsem neviděla na vlastní oči. Běžela jsem k recepci.

Prosím, prosím, ať je to omyl, ať je to omyl! Ať si spletli dítě! Musí tam být jiná Amy, co má ráda poníky, ne?

Ale když jsem popadla do náhle úplně ledové ruky sluchátko, věděla jsem, že to omyl není.

„Haló?“ vyhrkla jsem.

„Dobrý den, paní Westová. Nevím, jestli vám to sekretářka vyřídila, ale manžel tu zapomněl –“

„Jak vypadal?“ přerušila jsem učitelku. Zněla naprosto klidně, určitě se do telefonu ještě usmívala. Teď jsem doslova slyšela, jak se zarazila.

„Byl vysoký, tmavovlasý, v kabátu.“

„Hispanec?“ skočila jsem jí do řeči.

„Ano,“ souhlasila. „Tvrdil, že večer odjíždíte na dovolenou k rodičům a on se rozhodl vzít si volno už teď a vyzvednout Amy.“

„A ona s ním šla dobrovolně?“ Zvyšovala jsem hlas. Cítila jsem, jak každý kousek mého těla prostupuje hysterie. Věděla jsem, kdo ji vyzvedl. Nebo kdo zařídil, aby ji ten muž vyzvedl.

„No... Ano.“ Zaváhala. „Je pravda, že vypadala zmateně, ale váš muž říkal, že netušila, že pro ni přijde.“

„To nebyl můj muž,“ zařvala jsem už nahlas. „Dali jste moje dítě někomu úplně cizímu! Panebože, celou dobu pro ni chodím já, nikdo jiný! To vás nenapadlo to ověřit? V přijímacích papírech jsem jako osoba, která bude vyzvedávat Amy, napsaná jen já a naše chůva Marianne!“

Uvědomovala jsem si, že se kolem mě shlukli kolegové a David na mě něco gestikuluje, ale nebyla jsem schopná zareagovat. Bála

jsem se. Hrozně jsem se bála. Učitelka něco koktala, ale nerozuměla jsem jí. Pak mi Katie položila ruku na rameno, a upoutala tak mou pozornost.

„V kanceláři ti zvoní mobil,“ upozornila mě. Křikla jsem do sluchátka něco o žalobě a zahodila ho na stůl, abych se mohla rozběhnout k sobě.

Než jsem telefon vyhrabala z kabelky, zvonění přestalo.

„Ne! Ne!“ úpěla jsem se slzami v očích. Konečně jsem ho držela v ruce a vytáhla na světlo; jeden zmeškaný hovor. Potvrdila jsem ho, ale objevilo se, že volající měl skrytou identitu. Samozřejmě. „Panebože, ještě jednou, prosím,“ drmolila jsem zoufale.

„Co se děje, Jo?“ Skupinka lidí se přesunula k mému pracovnímu stolu. Nadechla jsem se, abych řekla, co se stalo, ale mobil znovu začal vyzvánět.

„Ven!“ řekla jsem rázně. „Hned!“ Nechtěla jsem, aby ten hovor ještě někdo slyšel. Poslechli bez ptaní, ale podle Davidova výrazu mi bylo jasné, že to nenechá jen tak. Po třetím zazvonění jsem byla v místnosti sama. Když jsem potvrzovala přijetí hovoru, prst se mi chvěl.

„Prosím.“ Spíš zašeptání.

„Ahoj, Joano.“ Nikdo mi neříkal Joana. Pro všechny, kdo mě znali, jsem byla Jo. Navíc jsem ten podivně pobavený tón poznala, přestože to byly skoro čtyři roky. Domlouvala jsem si s ním těch schůzek tenkrát několik.

„Kde je Amy? Dej mi Amy.“

Rozesmál se. „Jsi chytrá. To je dobře, proto jsem si tě vybral. Něco mi dlužíš, pamatuješ?“

„Vrať mi Amy a já udělám, co budeš chtít.“ Zkusila jsem to, přestože mi bylo jasné, že je to marné. I Toro byl hodně chytrý. Celou tu dobu byl prakticky neviditelný.

„Ale no tak. Podceňuješ mě, nebo se mě snažíš naštvat? Neče-

káš, že ti ji vážně dám, že ne?“ Pokořeně jsem zavrtěla hlavou, ačkoliv mě nemohl vidět.

„Neboj se. Amy je v pořádku. Je na bezpečném místě a stará se o ni žena, která vychovala čtyři děti. Nechci jí ublížit, ale musí ti být jasné, že potřebuju něco, kvůli čemu mě poslechněš. Potřebuju mít důvod pro to, abys udělala, co po tobě budu chtít.“

„A co chceš?“ zeptala jsem se. Zase mi po tvářích tekly slzy a já si neuvědomovala, že brečím. Tohle dokázal jen on.

„Maličkost, Joano. Potřebuju, abys pro mě někoho zabila.“

„Den na hovno.“

„Jo, to teda jo,“ souhlasil Johnny. Seděl vedle mě na sedadle spolujezdce a držel se madla na dveřích.

„Řekl jsem to nahlas?“

„Jo. A nejezdi jako prase. Nepotřebuju se nechat zabít v autě. Já ne.“

„Ha ha.“ Rozchechtal se. „Ne, opravdu to není vtipný,“ dodal jsem důrazně.

„Ale jo,“ nedal se. „A myslel jsem vážně, abys zpomalil. Jestli mě zmrzačíš, Sue tě zabije.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nemůže mě zabít. Jsem Tomův kmotr, a ona mě navíc má ráda.“

„No, to bys ji měl slyšet, když mi zavoláš uprostřed noci,“ zakřenil se Johnny. Ten chlap byl nezmar. Po celodenním jednání a vyjednávání, řešení a hádkách se všemi *strýčky* pořád ještě dokáže mít dobrou náladu. Nezdolný optimista. Dlouhým výdechem jsem vypustil vzduch z plic a zkontroloval v zrcátku, že se za námi neděje nic, co by mě mělo zajímat. Zařadil jsem se do odbočovacího pruhu a sjel z dálnice.

„Při těchhle podělanejch dnech se fakt těším do důchodu,“ řekl najednou Johnny.

„Jo.“ Naprosto jsem s ním souhlasil. Jen si ještě počkáme.

V přihrádce palubní desky se rozsvítil displej mobilu okamžik

předtím, než začal zvonit. Bylo skoro jedenáct v noci a já vážně neměl náladu na nějaký další hovor.

„Můžu to hodit z okna, jestli chceš,“ nabídl se Johnny. Zamračil jsem se na něj, ale nevypadal, že by si z toho něco dělal.

„Slyším,“ ohlásil jsem se. Číslo patřilo azylovému domu.

„Pane Bavetto?“ Nervózní ženský hlas. V pozadí nějaký hysterický jekot. Tak tohle mi rozhodně chybělo.

„Co se tam děje?“

„Je tu nějaká žena a chce, abychom ji tu ubytovali, ale vůbec ji neznám. Odmítá se hnout a tvrdí, že jestli ji necháme umrznout, bude nás chodit strašit. Chce mluvit se šéfem.“ Poslední slova už skoro šeptala. Asi jí došlo, co to říká za blbosti. Johnny se pobaveně šklebil.

„Vyhodte ji. Ať jde do Armády spásy, do útulku nebo do Červeného kříže. Řekněte jí, že je plno.“

„To jsme zkoušeli, ale je neodbytná,“ pípla žena.

„Tak ji nechte vyhodit! Hlídá tam někdo, ne?“

„Ano. Ale...“

„Ale co?“ Neříkal jsem to? Den debil.

„Pán z ochranky se ji snažil vyvést a ona mu asi vykloubila prst,“ zamumlala. Takováhle lidi zaměstnáváme. Výborně.

„Jedem tam, nejsme zas tak daleko,“ zahučel Johnny.

„Fajn. Jsme u vás do půl hodiny, tak jí řekněte, ať nikoho nemrzáčí a počká.“ Hodil jsem telefon zpátky a vztekle praštil do volantu. „Nějaká kráva blbá bude dělat problémy o půlnoci?“

„Vysvětlíme jí to a někam ji pošleme,“ pokrčil rameny Johnny. „A ty se na ni můžeš vyřvat! Takže je to vlastně dobrý, ne?“

„Jdi do prdele, Johnny,“ zavrčel jsem. Dočkal jsem se jen dalšího chechotu. „Za ten tvůj optimismus tě jednou někdo zastřelí.“

„Jo. Ale jestli to budeš ty, tak mě nasereš.“

Zavrtěl jsem hlavou, a jakmile to šlo, otočil jsem se do protestu.

Azylový dům bychom rozhodně měli zrušit.

2.

Nebylo těžké hrát hysterickou, zničenou ženu, která se potřebuje ukrýt v azylovém domě. Ne když ten sráč měl Amy. Ne když jsem strávila většinu dne v nenápadném motelovém pokoji v Queensu a střídavě brečela bezmocí a zuřila neovladatelným vztekem. Toro byl celou dobu ledově klidný, a dokonce mi v jednu chvíli nabídl kapesník.

Kdyby tam nebyly další tři gorily a kdybych věděla, kde je Amy, v tu chvíli bych ho zabila. Takhle jsem ho mohla jen poslat do hajzlu, což ho pobavilo.

Jeden z těch jeho kumpánů byl Rus jako poleno. Čtyřicátník, malý, tak metr pětadesát, ale mohutný, se světlými nazrzlými vlasy a prasečím nosem. Ten typ, o kterém víte, že se od něj nedá čekat nic dobrého. A byl vzteky bez sebe. Myslel, že Jo, co má tu špinavou práci udělat, je chlap. Místo toho jsem na adresu, kterou mi nadiktoval po telefonu, dorazila já v kancelářském oblečení, na podpatcích a s kabelkou. Ječel na Tora, že se asi posral. Byl úplně brunátný, na moment dokonce zfalověl, až mě scestně napadlo, že možná dostane infarkt a budou tu na mě už jen tři. Nakonec to rozdýchal, ale po zbytek dne mi říkal jen *Ty děvko*.

Další dva byli průměrní. Věkem, výškou, váhou, vzezřením. Neměli na sobě žádné snadno zapamatovatelné znaky a já si nebyla jistá, jestli bych je dovedla popsat při sestavování identikitu. Nejspíš asi ne. Celou dobu se drželi stranou a tvářili se nezúčastněně. Patřili k tomu Rusovi, možná přímo jemu, kdo ví, a jen čekali, až jim někdo řekne, co mají dělat.

Toro trochu zestárl. Pořád jsem netušila, kolik mu je. Už před těmi skoro čtyřmi lety vypadal mladší, než byl, a ani teď se jeho

věk nedal odhadnout. Mohlo mu být něco mezi pětadvaceti a čtyřiceti, ale tipovala bych, že bude spíš někde kolem třicítky jako já. Potřebujete nějaký čas, abyste se dostali nahoru; na druhou stranu, těžko začnete prodávat drogy ve velkém až v pětatřiceti. Teď vypadal jako dokonalý úředník. Oblek, dlouhý kabát, decentní šála, kožená aktovka. Už mi nepřišlo tak neuvěřitelné, že mu ve školce dali Amy. Byla zvyklá na mé kolegy a nikdy jí nedělalo problém sprátelit se s někým dospělým. Byla moc malá na to, aby chápala, že se nesmí bavit s nikým, koho jí nepředstavím sama. A pokud jí Toro řekl, že jdou za mnou, pokud to učitelka odsouhlasila, nemohla jsem se divit.

Nenáviděla jsem toho chlapa.

Pokusila jsem se vyjednávat, ale zatrhl to hned v začátku. Byl tak sebejistý! A já, přes všechnen výcvik, hodiny psychologie, přes všechny poučky a poznatky z knih, jsem nedokázala uvažovat logicky. Ne pořád, jen v takových záblescích, které ale hned přebil mateřský pud. Byla jsem k ničemu.

Toro byl úplně opačného názoru. Pro zabítí nepřítel jsem údajně byla ideální. Ten by si k tělu nepustil žádného cizího chlapa, ne bez důkladného prověření. Jeho bodyguard prý byl ztělesněná podezřívavost. Dokonce ani mně se, podle Tora, nepodaří dostat se do jeho blízkosti nějak přímo.

„Jsou dvě možnosti. Luxusní kurva, ty si občas vezme domů.“ Zněl, jako by jen uvažoval nahlas. Seděl proti mně na rozviklané židli v malém pokoji, nohu přes nohu, ležérní, sebejistý. „Ale na to nevypadáš, to by ti nikdo nesežral.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se mám cítit polichoceně, nebo dotčeně. Nakonec jsem nereagovala vůbec. Pobavilo ho to. „Druhá možnost je přesně podle tvého gusta. Budeš v utajení. Řekni, nestýská se ti po práci v terénu? Když sis hrála na maminku a hlídala oslavy narozenin bohatých dětí, nebylo ti líto, že nemůžeš do ulic, dělat, že jsi někdo jiný? Byla jsi dobrá. Vážně ti to nechybí?“

Hned na začátku mé *návštěvy* mi dal dost důrazně najevo, že nemá rád, když ho někdo přehlíží. Odmítla jsem mu odpovědět a naprosto nečekaně jsem dostala facku. Ne ránu pěstí, jen pořádný pleskanec. Aby bylo jasno, kdo je tu pánem. Proto jsem teď odpověděla. On určoval pravidla hry, ať se mi to líbilo, nebo ne.

„Ne. Nestýská se mi po tom.“ Byla to lež. Často se mi zdávalo o akcích v utajení, ať už opravdových, nebo nějakých fiktivních, čistě snových.

„Nevadí. I tak si to teď budeš moct připomenout.“

„Musíme se s tou děvkou takhle vybavovat? Proč jsem tu?“ Rus nebyl moc trpělivý. Toro se na něj usmál, na tváři blahosklonný výraz, a pokynul rukou k posteli.

„Udělej si pohodlí, Sašo. Před Jo je těžký úkol a potřebuje vědět, co se od ní čeká.“

„Neříkej jí moje jméno!“ Byl nervózní, hodně nervózní. Netušila jsem, co mají ti dva společného, ale Saša evidentně nebyl zvyklý na to, že by měl něco rozhodovat sám – a zároveň nesnášel pocit, že by měl mít Toro navrch. Kdyby byl Toro trochu normální, a ne sociopat bez špetky emocí, dalo by se toho využít a pár poznámkami bych je možná dokázala poštvat proti sobě, ale Toro byl vážně chytrý. A vypadalo to, že jemu osobně o nic nejde. Jako by celou tu věc domlouval pro někoho jiného.

„Věc se má tak,“ obrátil se zpátky ke mně. „Potřebujeme se zbavit jednoho velmi nepohodlného a zlého chlapíka. Kazí nám byznys, dělá naschvály, zabíjí naše lidi. Je to ten špatný, rozumíš mi?“ „A vy jste ti hodní,“ konstatovala jsem. Neznělo to sarkasticky, spíš překvapeně. Vnímání dobra a zla mají někteří lidé trochu pokřivené.

„Přesně tak.“ Odměnil mě úsměvem. Klidně rozepnul aktovku a vytáhl složku z recyklovaného tvrdého papíru. Podal mi ji. „Tohle,“ řekl a otevřel ji, než jsem ji stihla vzít do ruky. Uvnitř vypadala podobně jako policejní spis: fotka tmavovlasého muže

v tmavě šedém obleku, nastupujícího do auta. Moc z něj vidět nebylo. Další fotky a papíry s ručně psanými poznámkami; než jsem se stihla podívat blíž, Toro pokračoval a já si všimla jeho. Nejdřív musím zjistit, o co tu jde. Pořád jsem si nepřipouštěla, že to všechno myslí vážně. „Tohle je Robert Bavetta. Říká ti to jméno něco?“

Zavrtěla jsem hlavou. Přikývl.

„Myslel jsem si to. Tím líp pro tebe. Bavetta je součástí místní mafie. Talián.“

Zamračila jsem se. Když jsme byla ve službě, mluvilo se o tom, že z Balkánu se sem dováží ve velkém pervitin, ale o Italech ani slovo. Pokud nedělali do drog, byli mi úplně ukradení. Nevěděla jsem o nich nic.

„Všechno, co o něm a jeho rodině a spolupracovnících potřebuješ vědět, máš v těch papírech. Dám ti čas, aby sis je pročetla, pak je tu budeš muset nechat. Večer tě dovezeme k jejich azylovému domu a ty uděláš všechno pro to, aby si tě tam nechali.“

„On bude v azylovém domě?“ nechápala jsem.

„To těžko. Jen tě dostanu někam blíž, abys byla po ruce.“ Nechápala jsem, co tím myslí. Chce, abych ho zabila? Proč bych měla být jen po ruce? K čemu to bude? Zeptala jsem se ho. Vypadal zklamaně, asi čekal, že budu důvtipnější.

„Nedostaneš se k němu hned. Zabil by tě. On nebo jeho pobočník. Moc se s tím nesorou, jsou to vrahové, víš? Počkáš v tom domově a já zařídím, aby tě potřeboval mít u sebe. Má sekretářku a té se zbavíme. Bude nutně potřebovat záskok, někoho, komu bude moct věřit, což budeš ty. Chudinka zničená, zlomená. Týraná žena, které on a jeho nadace,“ to slovo spíš pohrdavě odfrkl, „zachránili život a pomůžou jí postavit se na vlastní nohy.“

Pocit, že je něco mnohem horší, než jsem myslela, se objevil z ničeho nic. Jednak mi s definitivní platností došlo, že to všechno myslí vážně. Pokud chci vidět Amy, musím zabít italského mafiá-

na. Druhá věc, kterou jsem si uvědomila, mě vyděsila ještě víc. Čas. Tohle nebude věc, která se vyřídí za pár hodin.

„Jak dlouho to bude trvat?“ Nedokázala jsem mluvit normálním hlasem, jen šeptem. Žmoulala jsem v rukách tu složku a zírala na Tora s vykulenýma očima. Rozhodně jsem nevypadala jako někdo, kdo si s tím vším bude vědět rady. Saša zaklel, nerozuměla jsem mu ani slovo.

„Tak dlouho, jak bude potřeba,“ řekl Toro úplně klidně. „Spěcháš někam?“

Spěchala jsem. Bylo třetího prosince. Spěchala jsem nakoupit dárky pro Amy, spěchala jsem zařídit několik vánočních večírků a pak jeden náš vlastní firemní, spěchala jsem sbalit věci a odletět na svátky k našim. Odpočinout si od všeho a být jen s rodinou.

Spěchala jsem za Amy.

„Ale Amy,“ hlesla jsem. Víc jsem říct nedokázala, zase jsem se rozbředla.

„Neboj se.“ Něco v jeho hlase mě donutilo otřít si oči hřbetem ruky a zvednout hlavu. Přestože byl celou dobu dobrý herec, všechny ty jeho úsměvy, úšklebky a obličejy, teď vypadal upřímně. Jenže – věřte někomu takovému. „Když to půjde dobře, do Vánoc budeš s Amy spokojeně doma. A o ni bude do té doby dobře postaráno. Neublížil bych dítěti, to ti přísahám.“

„Unesls ji.“ Popotáhla jsem a bočním pohledem jsem zahlédla Sašův znechucený výraz.

„Je v pořádku a má si s kým hrát. Ber to jako zimní tábor, nebo tak něco.“

„Co když to nedokážu?“

„Řekl jsem, že dítěti bych neublížil.“ Pořád stejně přímý tón. Žádné divadýlko.

„Ale mně jo,“ doplnila jsem ho. Přikývl. Myslela bych, že se v tomhle okamžiku sesypu, místo toho mi došly slzy a já se dokázala narovnat. „A co uděláš s Amy?“

„Když to nezvládneš nebo když na tebe přijdou a postarají se o tebe sami, Amy zůstane tam, kde je. Bude mít novou rodinu. Časem si nevzpomene, že měla nějakou jinou matku.“

„A když ho zabiju? Když to dokážu a zmizím odtamtud a nikdo po mně nepůjde?“

„Tak ti Amy přivezeme a už mě nikdy neuvidíš. Nepůjdeš na policii, protože bys byla obviněná z vraždy. Oni nepůjdou na policii, protože nechtějí mít žádné další potíže. A my, my už vůbec nikam nepůjdeme. Všichni budeme jedna velká spokojená rodina.“

Ušklíbla jsem se. Rozesmál se nahlas, už zase hrál.

„No dobře, asi nebudeš chtít trávit Vánoce s námi, že.“ Pak se zase uklidnil. Ukázal prstem na složku. „Teď si to prostuduj. Ale ještě předtím buď tak hodná a použij koupelnu. Potřebujeme tvou fotku na řidičák a takhle flekatá bys nevypadala moc dobře.“

Vždycky jsem si myslela, že bych udělala cokoli, abych mohla ochránit nevinné lidi před padouchy a zločinci. I když už jsem nebyla ve službě, ctíla jsem zákon a nikdy jsem neprojela ani pitomou stopku. Nikdy jsem si nesedla do auta opilá. Nikdy jsem nikoho nenapadla, pokud nepočítám zásahy u policie.

A teď půjdu hrát někoho jiného, a jakmile budu mít příležitost, zabiju cizího chlapa.

Na chvíli mě napadlo, že je to možná tím, že je podle Tora mafián. Ale pak mi došlo, že i kdyby to byl makléř, lékař, učitel nebo reverend, šla bych do toho taky.

Už jsem chápala, co přesně znamená, když jste odhodlaní pro své dítě udělat *cokoli*.

Ostříhali mě. Jeden z těch dvou tichých hlídacích psů odněkud vytáhl kadeřnické nůžky a zkrátil mi vlasy jen po bradu. Vypadala jsem, jako bych se stříhala sama. Vypadala jsem jako debil, ale oběti domácího násilí nemívají dlouhé vlasy, aby je jejich trýznitel

neměl za co vláčet a držet. Myslela jsem, že to je celé, ale ošklivě jsem se spletla. Držet, neuhýbat před ranami, tentokrát přesně mířící pěsti, bylo těžké. Léta tréninku mi nedovolila jen tak sedět a držet, takže mě nakonec museli ti dva průměrní, nenápadní chlápci pevně držet, abych po Torovi nevystartovala.

„Neboj, Jo. Nemám ti to za zlé. Chápu tě,“ uklidňoval mě, když si otíral ruce do kapesníku. „Ale ty musíš taky pochopit mě. Je to pro tvoje dobro.“

„Neříkej mi Jo,“ zasípala jsem. Obličej jsem měla rozbolavělý, dolní ret napuchlý, pod pravým okem mi cukalo. Teprve teď jsem vypadala jako oběť napadení. Ne. Toro rozhodně nebyl můj přítel a nebude mi říkat Jo.

„Máš pravdu, zapomněl jsem se. Hodně štěstí, Jane.“

Jane Potterová, to bylo jméno na mém novém řidičáku. Nikdy by mě nenapadlo, že Toro je fanoušek Harryho.

Vyhodili mě z auta blok od azylového domu pro matky s dětmi vedeného nadací Italské slunce. Šla jsem čekat na okamžik vhodný k vraždě muže jménem Robert Bavetta.

Čekal jsem, že dveře do domu budou zavřené a zamknuté. Ode-mykaly se na dálku z recepcce, aby se sem nemohl dostat nikdo nevhodný, zvláště ne muži těch, co se tu schovávaly. Jenže dveře byly dokořán a zevnitř se ozýval jekot, který nezněl moc lidsky. Johnny se na mě překvapeně podíval a browning se mu v tlapě objevil dřív, než mě napadlo, jestli je vhodné se tam objevit s pistolemi v rukou. Pokrčil jsem rameny.

Hlasitá rána, jako by někdo mrsknul něčím velkým a dřevěným o zeď, nás oba zarazila.

„Ty vole,“ řekl Johnny tázavým tónem, „ještě pořád jsme tu kvůli hysterický ženský, nebo sem mezitím vtrhla banda fotbalovejch chuligánů?“

Neodpověděl jsem, byla to jen řečnická otázka.

„Já ani nevím, která z těch dvou možností by se mi líbila méně,“ ušklíbl se a vydal se dovnitř.

Byl tam bordel. Rozházené papíry a tužky, převrhnuté židle, spolu se stolem určené pro nově příchozí. Hlavou mi blesklo, že by nebylo marné nechat je přivrtat k podlaze, nebo už to tu rovnou zrušit. Nikdy jsem úplně nepochopil, proč tenhle objekt vlastníme. Nedaly se přes to prát peníze, protože tudy žádné peníze netekly. Jen jsme platili zaměstnancům a starali se o elektřinu, vodu, teplo a plyn. Táta vždycky tvrdil, že to odvádí pozornost od těch méně přijatelných aktivit, ale podle mě bychom vypadali stejně bezúhonně, i kdybychom dvakrát za rok uspořádali bezplatnou žranici pro všechny potřebné a umyli bezdomovce.

Stůl byl u zdi. Pořád byl na nohách, takže s ním nikdo nehodil, ale rozhodně se s ním hýbalo. Za stolem stál člověk v jakési uniformě, vypadal jako hlídač z obchodního centra. Držel před sebou elektrický paralyzér a ječel. To on vydával zvuky, které zněly jako ženský řev. Vřískal i teď, protože si ještě nevšiml, že jsme v místnosti. Křičel na ženu, která byla na druhé straně stolu zády k nám. Oháněla se po něm klávesnicí od počítače.

„Co to tu, do prdele, děláte?“ zahulákal Johnny dostatečně hlasitě, aby ho bylo slyšet. Zajistil browninga a schoval ho do podpažního pouzdra. Nadechl jsem se, abych se zeptal hlídače, proč ječí, ale tmavovláška s klávesnicí se otočila a já uviděl, že je zmlácená do krve. Pravou polovinu obličeje měla opuchlou a modrofialovou, na oko kvůli otoku nemohla vidět.

Nikdy jsem nepraštil ženu. Nikdy. Táta nás vychovával k úctě k ženám, k úctě k matce, což bylo občas docela těžké, ale dalo se to. Kdyby se Theresa někdy dozvěděla, že jsem já nebo Michael vztáhli ruku na holku, umlátíla by nás pánví, tím jsem si byl jistý. Když jsem viděl, jak zrasovaná tahle nebožačka je, dostal jsem neuvěřitelný vztek. A bylo mi jasné, že Johnny je na tom stejně.

Udělal krok k ní, automaticky, bezmyšlenkovitě. Natáhl ruku, jako by ji chtěl pohladit. „Kdo ti to –“

Nestihl větu doříct, protože se rozmáchla a vzala ho klávesnicí přes obličej. Naprosto nelogicky jsem si uvědomil, že je pravačka a že do toho dala dost síly. Jako by ten pohyb měla natrénovaný. Jako by se uměla ohnat třeba pálkou. Tak proč někoho nechala, aby ji tak zmlátil?

„Kurva,“ zaúpěl Johnny a zacouval vedle mě. Zpoza napevno přidělaného recepčního pultu vykoukla jedna z našich zaměstnankyň, Paula, Pauline, nebo tak nějak, a když nás uviděla, viditelně se jí ulevilo.

„Pane Bavetto!“ vykřikla. „To je ona!“ Ukázala přes pult na zbitou tmavovlásku.

„Jo, to mi došlo,“ ušklíbl jsem se. „Dobrý?“ Johnny kývl, ale držel si tvář. Tmavovláška mě pozorovala s vytřeštěným okem, pak zavrávala. Pustila klávesnici a složila se na zem. V tom pohybu bylo znát, jak moc je vysílená a vystrašená, a já netušil, jestli bude lepší zkusit ji uklidnit, nebo zůstat daleko od ní a nesahat na ni.

Něco zamumlala.

„Cože?“ Nerozuměl jsem jí ani slovo a chlap s paralyzérem začal překotně vyprávět, jak ho napadla. Mávl jsem rukou, abych ho umlčel, a čekal. Zvedla hlavu, všiml jsem si, že má čerstvou modřinu i na bradě, a zopakovala to:

„Omlouvám se.“ A pak začala brečet a drmolila: „Nechtěli mě sem vzít. Mrzí mě to. Nemůžu jít pryč. Nemůžu jít odsud!“

„Ježíši, ona brečí, dělej něco.“ Johnny vypadal zaskočeně.

Jestli nás něco dokáže zaručeně sejmout, je to zmlácená a brečící ženská. Tenhle den se rozhodně dostane mezi deset nejhorších v mém životě.

3.

Když mi ta protivná ženská na recepci doporučila najít si útulek pro bezdomovce, protože tohle je azylový dům pro matky s dětmi, a na slovo *děti* dala zvláštní důraz, měla jsem chuť vyběít si na ní tu hrůzu, která mě od dopoledne ledově svírala. Chtělo se mi ječet, že jsem matka a mám dítě, ale dokázala jsem se ovládnout. Znovu jsem jí zopakovala, že potřebuju místo, na které se za mnou můj přítel nedostane, a oni přece mají ochranku, ne? A ona znovu hluše trvala na tom, že je to tam pro matky s dětmi. Ať okamžitě opustím budovu.

Pořád jsem se snažila být hodná. Zlomená, zbitá, týraná žena. Pokorná a poslušná. Taková jsem měla být, jenže ta kráva mi to vůbec neulehčovala. Nakonec jsem se uchýlila k nereálným výhružkám, aby mě nemohla nechat zatknout; třeba že ji budu chodit strašit. S tímhle na policii zavolat nemohla. Když ani to nezabralo, dožadovala jsem se nadřízeného. Každý má nadřízeného a nadřízení nesnášejí, když musejí jednat s prostým lidem. Doufala jsem, že i její šéf raději řekne, ať mě tam pár dní nechá, než aby musel něco řešit osobně.

Místo toho na mě zavolala ochranku.

Ne. Takhle jsem si svůj příchod sem rozhodně nepředstavovala. Všechno to mělo proběhnout v poklidu, já bych uronila pár zoufalých slz, které by ani nebyly nuceně vytlačené, a pak bych už jen čekala, až odpadne recepční. Toro slíbil, že jí bude jen velmi špatně, ale nezemře. A o pár dní později, až se ukáže, jak schopná jsem asistentka, se udělá podobně zle i Bavettově osobní asistentce a já se k němu dostanu. Prý. Toro řekl, že se nemusím bát. Pokud udělám všechno tak, jak naplánoval, klapne to. Nako-

nec už jen počkám na správnou dobu a na zbraň a toho chlapa se zbavím.

Jenže se to všechno podělalo hned na začátku. Když na mě naběhl ten člověk v pytlavé uniformě a popadl mě za paži, aby mě vyvedl ven, zareagovala jsem bezmyšlenkovitě. Neměl žádný výcvik, neuměl žádné bojové umění. S heknutím sebou třískl o zem, ani jsem se nemusela moc snažit. A pak se mu v očích objevil vztek. V tu chvíli jsem měla chuť si povzdechnout. Jakmile se při sebemenší potyčce necháte ovládnout vztekem a proti vám je někdo, kdo dokáže zůstat klidný, jste jasní. Stejně jako teď on. Zatímco se hrabal na nohy, klidným hlasem jsem se mu omluvila a vysvětlila, že tu vážně zůstanu. A že mu nechci ublížit. Tu poslední větu jsem si asi mohla odpustit, protože ho rozzuřila ještě víc. Když se mým směrem pohnul tentokrát, bylo jasné, že mě chce dostat ven a zároveň mi ublížit.

Jako Jo bych mu nakopala zadek.

Jako Jane jsem byla neschopná chudinka. Ale nehodlala jsem se nechat znovu zmlátit. Takže jsem se s ním prala, ale jako ženská. Nehty, zuby, nefér údery a kopy. Nějak se mu povedlo chytit mě pod krkem a zatraceně pevně mě stiskl. V tu chvíli jsem se vykašlala na svou roli a sundala ho ze sebe jedním nacvičeným chvatem. Zbrkle se bránil, zřetelně jsem cítila, jak mu lupnul kloub prostředníčku. Pak už jen vím, že řval něco velice nehezkeho a oháněl se paralyzérem. Natlačil mě k recepci, kde ta pitomá husa konečně někomu zatelefonovala, aby se mi dostal na tělo. Tak jsem se natáhla po klávesnici a praštila ho poprvé. Do toho na mě ječela ta ženská a já si vybavila Amy s jejím malým růžovým notebookem, který přeříkává písmenka a zpívá písničky.

Nevím, jestli jsem to byla já, kdo rozházel židle. Jestli jsem se ho snažila zahnat do rohu tím stolem. Asi jo. Musela jsem být vážně psychicky v háji, když jsem nevěděla, co dělám. Pokud by se

něco takového stalo, dokud jsem ještě byla ve službě, hned by následovalo neplacené volno a psychotesty.

Nebyla jsem ve službě, takže jsem klidně mohla být labilní. A když se za mnou ozval hluboký mužský hlas a já uviděla hodně velikého chlápka, rozklepala jsem se. Za ním stál druhý, o něco mladší a o něco menší, i tak ale o kus vyšší než já. Ten blíž ke mně právě schovával do podpažního pouzdra zbraň. Nedokázala jsem zachytit, jaká je to značka. Pak napráhl ruku a pohnul se mým směrem. Zareagovala jsem automaticky a praštila ho klávesnicí. Doteď jsem si neuvědomila, že ji ještě pořád svírám v ruce.

A pak ta ženská zavolala *pane Bavetto*. A ten tmavovlasý, který se držel vzadu, jí odpověděl. Až teď jsem se na něj podívala pořádně, jedním okem jsem vnímala podivně zkresleně. Jo. Přestože Torovy fotky nikdy nebyly zblízka a ten chlap na nich nebyl vidět úplně nejlíp, byla jsem si jistá.

Tohohle člověka mám zabít.

Najednou jsem seděla na zemi. Na chvíli jsem měla pocit, že se vážně zhroutím, zblázním, rozbřečím se, všechno jim řeknu a pak budu mít celý život na to, abych oplakala Amy. Právě myšlenka na ni mě ale posunula dál. Najednou jsem zase byla schopná uvažovat čistě logicky. Došlo mi, že jsem se nechovala jako týraná žena. Že jsem udělala obrovskou chybu, když jsem se nechala vyprovokovat k boji s tím podělaným hlídačem, a že jsem rozhodně neměla trefit toho vyššího chlapa, nejspíš Bavettova bodyguarda, úderem, za který by se nemusel stydět profesionální hráč baseballu.

A udělala jsem jedinou správnou věc: rozbřečela jsem se.

Najednou to šlo. Najednou bylo možné mi přidělit pokoj. Recepční skákala, jak Bavetta pískal, ale dokázala se vzbouřit a prosadila, že budu v samostatném pokoji s vlastní koupelnou a vařičem, abych nemusela v kuchyni potkávat ostatní matky a děti a neděsila je. Spěšně dodala, že samozřejmě měla na mysli moje zranění. Dala jsem jí svůj řidičák, svůj nový řidičák, a huhňavým,

pokorným hlasem se jí omlouvala, stejně jako sekuriťákovi. Vůbec nevím, co to do mě vjelo, vážně mě to mrzí, jen jsem se hrozně bála a tak dále.

Bodyguard byl nejspíš tupec. Dostal ode mě ránu – už za to by ho měl Bavetta vyhodit, ten chlap vůbec nedělal svou práci – a teď dřepěl metr ode mě a tvrdil, jak ho mrzí, že mě tak vyděsil. A že jestli mu to dovolím, zvedl by mě a odnesl do pokoje. Ale jestli nechci, aby na mě sahal, může mě odnést Bavetta.

Napadlo mě, jak moc jsem si to všechno usnadnila. Čekala jsem, že Bavetta bude podezřívavý, paranoidní člověk s perfektně vycvičenou ochrankou, ale kdybych teď kývla, ten dobrák mě vezme do náruče a dopraví do pokoje.

Dokážu to. V tu chvíli jsem si byla jistá. A obrovsky se mi ulevilo. Amy bude v pořádku. Budeme v pořádku. Zmizíme z pitomého New Yorku a už nikdy se sem nevrátíme.

„Madam, můžu vás vzít?“ zopakoval bodyguard. Jen jsem zavrtěla hlavou. Přestože mně osobně by to nevadilo, týraná Jane na sebe nenechá sahat cizí chlapy. Zvedla jsem se ze země. Až teď, když se adrenalin vyčerpal, jsem si uvědomila, jak moc mě všechno bolí. Neměla jsem nic zlomeného ani přeraženého, na to si dával Toro pozor. Potřeboval, abych byla schopná fungovat. Ale naraženiny jsou mnohem bolestivější a ten tělocvik s hlídačem mě dodělal. Bolestivé zasténání jsem ani nemusela hrát.

„Máme zavolat sanitku?“ zeptal se Bavetta.

„Ne!“ vyhrkla jsem až moc rychle. Musím zůstat tady, rozhodně nepotřebuju odvézt na pohotovost na rentgeny a kdo ví co. Navíc si nejsem jistá, jak by se jim líbilo, že Jane Potterová nezná číslo svého sociálního pojištění. Bavetta se zamračil a zkoumal můj zraněný obličej. „Nic mi není,“ zamumlala jsem. To týrané ženy říkají, ne? Že zakoply a zřítily se ze schodů. Že jim na záda spadla rozžhavená žehlička, několikrát. Nebo se omylem praštily litinovou pávní tak, že si přerazily čelist.

Naklonil se ke mně blíž, takže jsem si mohla levým okem prohlédnout jeho tvář pěkně zblízka. Vypadal dobře. V takovém obleku by vypadal dobře každý muž, ale z něj sebejistota přímo sálala. Dovedla jsem si představit, jak si omotá kolem prstu slečny, a když jim ukáže svou peněženku, s radostí se mu omotají i kolem něčeho jiného. Toro měl pravdu, luxusní šlapka by mi neprošla.

„Když mi řeknete, kde ho najdu, postarám se, aby už vám neublížil,“ řekl potichu. Překvapil mě. Vlastně mě dostal už tím, že sem přijel, ale tahle nabídka rozhodně nebyla tím, co se dalo čekat od mafiánského synka. Nedovedla jsem si vybavit nikoho, kdo by tohle nabídl. Možná David, pedantský a vždycky spravedlivý šéf. Kluci od policie by to neudělali, protože věděli, co by jim hrozilo. Pokud bych vážně byla týraná žena, nedovedla bych si jako úkryt představit lepší místo. Mafián Bavetta, co se kromě konkurence s radostí zbaví i kreténských násilnických manželů.

„Nevím, o čem mluvíte,“ hlesla jsem nakonec. Ta chvilka váhání vypadala uvěřitelně. Mám, nebo nemám prásknout, kdo mi tohle udělal? Nemám, jistě že nemám.

Podíval se stranou a odfrkl si. Pak nařídil recepční, aby mě odvedla do pokoje.

Když jsem se za ní vyploužila na chodbu, slyšela jsem, jak hlídač dostal padáka. Bylo mi ho trochu líto.

Pokoj byl ve skutečnosti miniaturní garsonka. Vešel se sem rozkládací dvoumístný gauč, skříň a sklápěcí jídelní stůl, přišroubovaný ke zdi. Dál tu byly dvě židle a malá chladnička, na které stál dvouplotýnkový vaříč, a mikrovlnka. A vedle koupelna se sprchovým koutem, záchodem a umyvadlem. Nad umyvadlem bylo zrcadlo a já se mohla podívat, jak vypadám.

Hrozně. Teď, když jsem si mohla prohlédnout oteklé pravé oko a modřinu, která rozkvetla kolem něj, přes spánek až do vlasů a pod ním prakticky až na úroveň horního rtu, jsem se docela divila, že to ustála jak kost, tak oko samotné. V obojí jsem měla

nějaký škrábanec, ze kterého muselo téct docela dost krve, soudě podle té zaschlé. Vypadalo to, jako kdyby tam byla hluboká rána, ale ve skutečnosti jsem o ní ani nevěděla, splynula s ostatní bolestí. Tohle Toro musel někde trénovat. Levé oko bylo v pořádku, i když modrá duhovka vypadala ve fialovočerveném a hodně bledém obličejí trochu přízračně. Vlasy jsem měla neuvěřitelně ošukbané, doopravdy to vypadalo, jako bych se stříhala sama. Zkusila jsem si je shrnout za uši, ale o to víc byly vidět modřiny. Došlo mi, že s tím nic neudělám, spíš se budu muset ostříhat úplně nakrátko, až se odsud dostanu.

Až zabiju člověka.

Zatřepala jsem hlavou, abych tyhle myšlenky zahнала. Blbý nápad – málem jsem omdlela. Podél zdi jsem dotápala k oknu a byla vděčná, že se dá otevřít. Trocha studeného vzduchu mi udělá dobře. Pokoj měl okno na čelní straně budovy, takže jsem měla jako na dlani velké tmavé SUV, nejspíš mercedes, ale ve tmě jsem to nedokázala určit jistě. A taky už jsem pár let nepotřebovala mít přehled o značkách aut. Bavetta se svým nepovedeným bodyguardem právě nasedali.

Kdybych měla pistoli, mohlo teď být po všem.

Opřela jsem si pravou tvář, rozpálenou vši tou bolestí, o okenní tabuli a hned se mi ulevilo. Stála jsem tam a uvažovala – kdybych měla pistoli, mohla bych ho zabít právě teď, ale jeho bodyguard by poznal, odkud šel výstřel, a já bych se odsud nedostala živá.

Ten hajzl Toro to měl všechno zatraceně dobře promyšlené. Takže tu opravdu musím sedět a čekat.

Když jsem za sebou zabouchl dveře, měl jsem pocit, že už ani nedojdu do postele. Pekelně dlouhý den. Jednání se *strýčky* o blbos-tech, přerozdělování pravomocí, řešení přestupků a provinění, vymýšlení strategií na další roky – kde to jsme? Štvalo mě, že jsem tam musel být, i tátovo předstírání, jak nemá čas, aby mě tam

dostal. Abych se plně zapojil, aby si ostatní zvykli jednat se mnou. Měl jsem to, po čem třeba Tony Galiani toužil už tak deset let: plnou důvěru svého otce. A bylo mi to fuk.

A když už jsme se konečně rozloučili a já měl za sebou všechny ty rádoby přátelské chlapské stisky rukou a ramen a pár fakt otravných objetí, musel jsem řešit tu zbitou holku. Holku, co v sobě měla dost síly a odvahy, aby seřezala hlídače a praštila Johnnyho do obličeje, ale přesto se nechávala nejspíš už delší dobu mlátit od někoho, s kým žila. Nechápal jsem to. Nabídl jsem jí, že se o to můžeme postarat, ale odmítla. Ne, neodmítla. Zaváhala a pak řekla, že neví, o čem mluvím. Bála se ho. Pobavilo mě, že se ho bála víc než mě. Ale nepobavilo mě to natolik, abych se zasmál.

Do postele jsem se dostal skoro ve tři.

Byly dny, kdy jsem svou *práci* nesnášel.

Druhý den jsem musel za tátou, zpravit ho o průběhu setkání. Čekal na mě doma, jako bychom se nemohli setkat v kanceláři, v jedné z mnoha. Na druhou stranu, Sue z toho určitě měla radost. V noci jsem jí vysadil Johnnyho doma a řekl mu, že ho chci vidět nejdřív po víkendu. Na schůzku s tátou jsem ho nepotřeboval a o víkendu jsem měl v plánu prostě jen spát.

Když jsem vystoupil z výtahu a ucítil vůni jídla, nálada se mi trochu zlepšila. U mě doma to voní leda tak osvěžovačem vzduchu, který tam nechává uklízečka. Zamířil jsem rovnou do kuchyně ke kávovaru. Theresa si broukala nad hrncem s nějakou omáčkou a nezaznamenala, že jsem přišel, dokud jsem nezaklapl dvířka od skříňky s hrnky. Nadskočila a vyjekla jako někdo o mnoho desítek let mladší.

Tohle mě dokázalo rozesmát.

Na oko vztekla si založila ruce v bok, v pravé pořád vařečku. Mračila se a já měl na chvíli pocit, že jsem zase malý kluk a právě jsem jí snědl kastrol čokoládové polevy. Zrovna teď je mi skvěle, ale za půl hodiny budu zvracet a nebude to hezký pocit.

„Jsem vážně ráda, že se bavíš, Roberte,“ sepsula mě, ale pak naklonila hlavu na stranu a usmála se. Celý život jsem ji vnímal jako člena rodiny. Čas ukázal, že se toho naučila opravdu dost, když vymyslela, kam schovat Michaela a Paige. Zírali jsme na ni s bráchou jako solné sloupy a ona se svým typickým úsměvem koukala z okna a počítala, kolik je právě hodin v Itálii a jestli svého synovce, nebo co vlastně je, nevzbudí uprostřed noci.

A my měli pocit, jak jsme nenápadní, neprůstřelní, nezjistitelní a nevystopovatelní.

„Omlouvám se, fakt.“

„Nemyslíš to tak, pořád se směješ! Nedělej ze mě starou husu, Roberte.“

„Směju se, protože jsem si vzpomněl, jak jsem snědl tu polevu,“ přiznal jsem. Znovu na mě zahrozila, přestože to bylo určité dvacet let.

„Měl jsi štěstí, že ti bylo tak zle, jinak bych tě seřezala.“

Věděl jsem, že by to neudělala. Hartusila v podstatě pořád, a nebylo se čemu divit, ale v životě by na nás nevztáhla ruku. Theresa byla laskavá a velmi hlasitá.

A já jsem patetický.

„Co včera, jak jsi to zvládnul?“ Opravdu ji to zajímalo. Řekl jsem jí ve zkratce, jak to probíhalo. Vztahy, které byly doteď v pořádku, jsou v pořádku dál, ty napjaté jsem nejspíš svým ignorantstvím a nedostatkem úcty k ostatním ještě víc vyostřil. Bylo mi to vcelku jedno. Theresa, dlouhé roky skrytá odbornice na vztahy ve městě, mi potvrdila, co jsem si myslel. Nemělo cenu řešit vztahy s lidmi, na kterých mi nezáleželo. Jedna z rodin v životě nehnula prstem, aby pomohla komukoliv dalšímu – vážně jsem nechápal, proč je tolerujeme. Nad espressem a pistáciovým zákuskem jsme se shodli, že si mám všimnat jen Galianiho a Sarta, ostatní nakonec stejně udělají to, co budou chtít tihle dva a táta. Potažmo já.

Nakonec jsme jen tiše seděli a zírali z okna. Byl jsem sentimentální, ale poslední dva roky jsem s ní trávil čas ještě raději než kdy dřív. Ona a Johnny. S ním jsem *o nich* mluvil, občas se zeptal a já odpovídal. S Theresou nikdy. Věděl jsem, že zrovna teď, zatímco koukáme z okna, na ně myslíme oba.

Když jsem z chodby uslyšel podpatky, povzdechl jsem si. Theresa, vzhledem ke svému věku a postavě neuvěřitelně mrštně, sklouzla z vysoké židle a zamířila k lince. Vzala do ruky nůž a raje přesně ve chvíli, kdy se mi za zády ozval nabroušený matčin hlas:

„Čekáme na tebe. Až se dodíváš z okna a budeš mít chvíli čas, byl bys tak laskav a dorazil za námi?“

„Zkus se vytratit před obědem,“ řekla Theresa, když zvuk podpatků zmizel v dálce. „Dostala jsem za úkol uvařit něco ne moc kalorického.“

„Takže mi to nebude chutnat? Nebo proč mám zmizet?“ Hodila po mně utěrku.

„Jistěže by ti to chutnalo, ale přemýšlej trochu.“ Když jsem nereagoval dostatečně rychle, zamračila se: „Roberte Bavetto, někdy vážně nechápu, že si dokážeš sám zavázat tkaničky!“

„Nemluv se mnou jako s dítětem,“ zavrčel jsem. Občas to s péčí trochu přeháněla.

„Nízkokalorické jídlo mám uvařit pro štíhlou slečnu, co moc nejí,“ řekla nevinně. A mně to konečně docvaklo.

Další namlouvací oběd.

4.

Dřív mi čekání nikdy nevadilo. Před pár lety jsem dokázala sedět v autě a čekat hodiny. Čekat v bytě, až budu moct nastoupit do akce, jsem zvládala i celé dny. Pořád jsme na něco čekali a mně to nevadilo, byla to součást práce.

Až teď jsem pochopila přirovnání jako lev v kleci.

Pět kroků od dveří k oknu. Otočit, pět kroků zpátky ke dveřím. Nebo čtyři kroky od dveří do koupelny ke zdi. A když jsem si otevřela dveře do koupelny, měla jsem další krok k dobru. Sem, tam. Sem, tam. Jen zvuk podrážek a hysterie, která mě pozvolna sžírala.

Pomalu jsem přestávala zvládat pozitivní myšlení. Snažila jsem se většinu noci myslet jen na Amy a na to, jak se sebereme a zmizíme co nejdál odtud, dokud mě někdy nad ránem nepřemohl spánek, podobný spíš bezvědomí. Jenže v sedm už jsem zase byla vzhůru a nedokázala zůstat klidná. Nešlo si říct, že prostě počkám a pak udělám, co se po mně chce. Takhle to nefungovalo. Už jsem chápala, proč bylo v metodických příručkách prakticky všech oddělení policie uvedeno, že jakmile je do případu kdokoliv osobně zainteresován, musejí ho okamžitě stáhnout. Pokud jde o rodinu, všechno ostatní přestává být důležité.

Byla jsem si jistá, že kdyby se tu teď Bavetta objevil, zabila bych ho bez ohledu na následky. Nejspíš bych byla schopná se odtud dostat i přes jeho bodyguarda nebo přes kohokoliv dalšího, kdo by se mi postavil do cesty.

Sama sebe jsem za to zjištění nenáviděla. Proboha, opravdu si představuju, že holýma rukama zpacifikuju mnohem větší a těžší chlapy, kteří se navíc určitě umějí bránit?! Vážně si maluju, jak

Bavettovi lámu vaz? Ano, já vím, před bojem je dobré si útok nejdřív představit, aby se člověk mohl dostatečně připravit – ale tohle?

Popírala jsem vše, co jsem se kdy naučila. V co jsem věřila.

Jenže to všechno vůbec nebylo důležité. Šlo jen o jednu jedinou bytost, šlo o Amy a o to, abych ji dostala do bezpečí. Nic dalšího pro mě nemělo smysl.

Stačilo pět hodin.

Po poledni už jsem si nebyla jistá, jestli ještě *mám* sama sebe. Zírala jsem do zrcadla na obličej, který měl být můj, ale vypadal cize. Křečovitě jsem svírala umyvadlo a opakovala si, kdo jsem.

Napadlo mě, že by možná bylo mnohem jednodušší, kdybych to vzdala rovnou. Slíbil, že se o Amy postará. Ale představa Amy, jak vyrůstá v cizí rodině s cizími lidmi, spřaženými s tím sráčem, mě zase probrala. Na chvílku.

„Vzchop se!“

Je to možné? Za necelé čtyři roky, co jsem pryč od sboru, se ze mě stala takováhle troska?

Ale oni mají Amy...

Toro musel vědět, jak mi bude. Tohle mučení mi k němu naprosto sedělo.

Z hrozného odpoledního spánku, ve kterém se střídala jedna noční můra s druhou, ještě horší, mě vytrhlo zatukání na dveře. Byla jsem zmatená a trvalo mi dobrých deset vteřin, než mi došlo, kde jsem, a všechno zapadlo do správných souvislostí. Deset vteřin naprostého chaosu, který ale byl mnohem příjemnější než uvědomění. Než jsem se stihla znovu začít utápět v zoufalství, klepání se ozvalo ještě jednou.

A s ním i ženský hlas:

„Paní Potterová? Jste v pořádku?“

Samozřejmě že nejsem.

„Už jdu.“ Hlas jsem měla slabý a ochraptělý. Uvědomila jsem

si, že naposledy jsem jedla a pila před víc než čtyřiceti hodinami. Jasně, k šílenství ještě navíc dehydratace. Jsem fakt pitomá.

Odemkla jsem a opatrně pootevřela dveře. Žena za nimi se tvářila obezřetně, asi jí řekli, co jsem zač, přesto vypadala mile. Do konce se usmívala. Byla menší než já, což nebylo nic nezvyklého. Věk nejspíš mezi třiceti a pětatřiceti a už na první pohled vypadala italsky. Italské slunce si evidentně dávalo záležet na tom, kdo pro ně pracuje.

„Jak vám je?“ zeptala se. Chtělo se mi vychrlit, že hrozně. Že se cítím jako mrtvá. Místo toho jsem jen pokrčila rameny a zachraptěla:

„Jde to.“

„Byla jste si pro něco k jídlu? Paula z noční směny mi ráno líčila, jak nemáte povolený vstup do kuchyně, ale klidně si tam zajděte. Nebo chcete přinést seznam restaurací, které rozvážejí jídlo? Máte nějaké peníze? Jestli ne, dá se to zařídit.“

Normálně by mi asi vadilo, že na mě takhle chrlí tolik věcí prakticky bez nadechnutí. Že předpokládá, že jsem úplně neschopná a nemožná. Jenže tentokrát jsem neschopná a nemožná opravdu byla – a její starost o mě byla přesně to, co jsem potřebovala. Víc toho říct nestihla. Najednou jsem jí visela kolem krku, ačkoliv jsem si na doteky a objetí nikdy moc nepotrpěla, a vzlykala jsem jí na rameni. Neřekla ani slovo, jen mě chlácholivě hladila po zádech a šeptala, že teď už bude všechno v pořádku.

Jmenovala se Helena. Kromě práce recepční byla také vedoucí celého azylového domu. Vzala mě s sebou do kanceláře a nenaléhala, abych jí o sobě něco řekla. Objednala pizzu, nejlepší, jakou jsem kdy jedla. Nevím, jakou měrou za to mohl můj obrovský hlad, ale měla jsem chuť zlíbat nohy tomu, kdo ji vytvořil. Když jsem se najedla, vypila půllitr přivezené koly a v pořádku ještě rozklepaných rukou svírala hrnek s kafem, položila na stůl balíček s mým jménem. Tedy s tím náhradním. Nestihla jsem

uvažovat o správné reakci. Ztuhla jsem a s podezřením tu věc pozorovala.

„Ví někdo, že jste tady, Jane?“ zeptala se naléhavě. Netušila jsem, co odpovědět. O nějaké poště nepadlo ani slovo. Ale ten balík se mi měl dostat do rukou, takže jsem přikývla. „Váš manžel?“

„Ne, ten neví, kde jsem.“

„Dobře,“ přikývla. „Tak to tak nechte, prosím. Je lepší, když o vás bude vědět co nejméně lidí z vašeho okolí, než se situace nějak upraví. Máte v plánu ji nějak řešit, že? V noci jste prý odmítla policii i záchranku.“

Zavřela jsem unaveně oči. Taky jsem odmítla jejich šéfa – jestlipak ví o tom, že to není žádný svatoušek?

„Vyřeším to. Jen si potřebuju chvíli odpočinout,“ slíbila jsem.

„Nevracejte se k němu, Jane. Pokud vám byl schopný udělat tohle, udělá to znovu.“ Přikývla jsem s pohledem upřeným na balíček. Co v něm asi je? Co mi poslal? „Jane?“ Zvedla jsem k ní oči, otok na pravém víčku splaskl a už jsem ho dokázala trochu otevřít. „Nikdy, prosím vás, nikdy to nezkoušejte urovnat tím, že byste otěhotněla. Prosím.“

Chvíli to vypadalo, že se zase rozbřečím. Nakonec jsem to rozdýchala a hořce se zasmála.

„Ne, to rozhodně nehodlám.“

S balíčkem v ruce jsem se odvěkla zpátky do pokoje. Dveře jsem za sebou zamykala s úplně ledovými rukama. V té zásilce mohlo být cokoli a mě až cestou sem napadlo, že u Tora pod pojmem cokoli musím rozumět opravdu... cokoli. A plíživá hrůza byla zpátky. Tvrdil, že Amy neublíží, ale co když... Jestli se na ni jen křivě podívá, zabiju ho. Přísahám. Jedna nebo dvě vraždy, to už je jedno.

Papír z balíčku jsem strhávala se slzami v očích. Tak moc jsem se bála toho, co najdu. Jídlo a kafe mi pomohlo jen na chvíli. Teď byla všechna ta úzkost zpět.

Když se z krabice ozvalo zvonění mobilu, ulevilo se mi tak, až jsem si kecla na zem.

Vypadala dobře. Vlastně vypadala víc než dobře. Světlé vlasy, trochu do zrzava, velké modré oči a postava, která vyloženě lákala. Čekal jsem, že se objeví některá z *Drahocenných*, co daly jméno prvnímu vrhu štěnat na Hidden Vineyard. Naštěstí už zřejmě matka pochopila, k čemu vlastně šlapky jsou. Nejnovější návnada byla kurátorkou kontroverzní výstavy evropských umělců. Žena, která s nadšením vystavuje plastovou hromadu hoven a fotky lidí s chybějícími částmi těl.

Milovnice umění se jmenovala Elizabeth a krásně si rozuměla s máti. Zatímco táta mlčel a jedl, ony dvě cvrlikaly o komsi, kdo má podle nich zárnou budoucnost na dosah ruky.

Ve většině rodin by byl fakt, že si potenciální tchýně a snacha rozumějí, důvodem k oslavě. V našem případě to byl spíš důvod k útěku. Jasně, ať si Treasure myslí, jak si s matkou rozumí – u ní je to jedno. Ale Elizabeth a její pohledy a úsměvy, Elizabeth, která se se mnou vyspí zadarmo, ale pro mě to bude mít mnohem dalekosáhlejší důsledky... Proto jsou slečny Drahocenné tisíckrát lepší. Až na Treasure vědí, kde je jejich místo. A taky vědí, že Pretty Woman je jen pohádka.

Dojedl jsem, jak nejrychleji to šlo. Ignoroval jsem matčiny nenápadné posunky i následné velmi nápadné odkašlávání, dokonce jsem odmítl dezert. To už nevydržela a zeptala se:

„Někam spěcháš, Roberte? Dnes nejsi zrovna společenský.“

Polkl jsem první větu, co mi málem vylítla z pusy. I tu druhou jsem radši zapomněl. Nakonec jsem jen zabručel, že mám práci, a dopil vodu. Mnohem radši bych teď pil něco silnějšího, ale ještě jsem se potřeboval dostat domů.

„To nemyslíš vážně?“

„Alesso,“ zasáhl táta. Vztekla se k němu obrátila:

„Co? Máme společnost!“

„Ty máš společnost,“ řekli jsme oba najednou. Udělalo mi to škodolibou radost. Čekal jsem, že vybuchne a začne ječet, ale před návštěvou chtěla zachovat dekórum. Bylo mi jasné, že i táta se pokusí zmizet co nejdřív, ještě před Elizabethiným odchodem. Trochu jsem litoval Theresu, která to bude poslouchat. Naštěstí jen z dálky, matka si nikdy nechodila stěžovat zaměstnancům.

„Elizabeth tu bude celý víkend a nemá se jak zabavit.“ Pořád ještě se snažila znít relativně mile. Věděl jsem, že nejlepší by bylo mlčet, ale nemohl jsem si pomoci:

„Tak to má štěstí, že ty taky nemáš o víkendu nic na práci.“ Jeden zářivý úsměv, ze kterého by se každé normální mámě rozklepala kolena. Ta moje se zamračila. Elizabeth vypadala, že neví, co dělat. Nedivil jsem se – tahle komedie nebyla moc zábavná.

„Roberte, chovej se jako člověk,“ nedala se máti. „Dobře víš, že Elizabeth tu není kvůli mně. Líbíš se jí a hodili byste se k sobě.“

Musel jsem se uchechtnout. Podíval jsem se na Elizabeth, zoufale porcující svůj zákusek na mikročástice, jen aby byla něčím zaměstnaná, a omluvil se jí:

„Vážně mě to mrzí. Nic proti tobě nemám, jen nesnáším, když mi matka někoho dohazuje.“ Usmála se, ale mlčela. Postavil jsem se a naklonil k matce:

„Jsem vážně zvědavý, jestli jsi slečně Elizabeth řekla, čím se živím.“

Neviděl jsem, jak se zatvářila. Nečekal jsem na její reakci. Stiskl jsem tátovi rameno, koneckonců, on je její manžel, tak ať si to nějak srovná, a vypadl jsem z jídelny.

„Počkej.“ Už jsem byl skoro ve výtahu, když mě doběhla Theresa s dřevěnou přepravkou od zeleniny.

„To mám vzít do popelnice?“ zeptal jsem se, a kdyby řekla ano, byla by to ta nejvtipnější věc za dnešní den. Zamračila se. „Dobře, už mlčím,“ vycouval jsem, když přišla blíž a já zjistil, že bedýnka

je plná plastových dóz na potraviny. Nabalila mi jídlo na celý víkend. Chvilku jsem na ni zíral a přemýšlel, jak moc divné by bylo, kdybych ji objal.

„Stejně si tě jednou vezmu,“ mrkl jsem na ni nakonec. Rozchechtala se:

„To by ti Paolo dal!“

„Podplatil bych ho,“ navrhl jsem. Její manžel byl na pohled ti chý a klidný starší pán, ale bylo mi jasné, že aby vydržel takovou dobu s Theresou, muselo v něm být mnohem víc. „Určitě by si od tebe rád odpočinul.“

„Ještě chvíli mě zlob a zařídím, aby se slečna Elizabeth dozvěděla, kde bydlíš!“

„Jsi podlá,“ obvinil jsem ji. Vypadala spokojeně.

Domů jsem dorazil tak brzo, že jsem potkal denního recepčního. Oba jsme vypadali velmi zmateně. Položil jsem přepravku na linku v kuchyni, a jakmile jsem si sundal sako a kravatu a povolil vrchní dva knoflíky u košile, s klukovským nadšením jsem otevřel všechny ty krabice a prozkoumal, co jsem dostal. Theresa na víčka dokonce nalepila lístky s nápisy jako *sobota – snídane, neděle – večeře*. Ve stoje jsem spořádal nedělní snídani a bylo mi to jedno. Stejně musela vědět, že to tak dopadne.

Pak jsem ze sebe shodil zbytek obleku a natáhl triko s logem AC/DC, které mělo svá nejlepší léta už dobrou dekádu za sebou. Venku začalo sněžit, ale svátky a zima celkově mi byly tak nějak ukradené. Při představě Vánoc u našich mi nebylo úplně nejlíp a čím dál častěji se mi vybavovala Johnnyho rada, ať se do prdele seberu a někam vypadnu. Někam do tepla, dodával a významně zvedal obočí. Jo, teplo by bylo fajn, ale nedovedl jsem si představit, že zamířím do Florencie. Bylo to zbytečně riskantní. Přestože se tu za poslední dva roky řešily jen potíže s feťáky a podělanými dealery, člověk si nikdy nemohl být jistý. Bylo by zatraceně zbytečné přivléct někoho k Mikeovi a Paige. Kdyby se to prova-

lilo, kdyby se zjistilo, že to všechno bylo nahrané, táta by mě nejspíš zabil.

Takže do tepla klidně, ale někam na druhý konec světa. Dají se touhle dobou sehnat ještě nějaké zájezdy? Po chvíli hledání jsem našel to pravé. Ideální místo ke strávení svátků plných pohody, lásky a ostatních keců.

Thajsko.

Přes den si vyčistit hlavu na pláži nebo na výletech po okolí a večer... No, večer si vyčistit hlavu úplně jinak.

Na chvíli mě napadlo, že bych se nad sebou měl možná zamyslet. Pak mě to přešlo. Zasloužím si dovolenou. Pořádnou dovolenou. Tohle všechno už mi vážně leze na mozek. Lezlo to už dlouho, jenže nebyla šance, jak z toho ven. Brácha ji dostal, a já tu jsem, pořád, stejně nasraný a utahaný. Semletý, vyhořelý, a ještě ke všemu sebelítostivý. Jo. Nechat si vyšukat mozek z hlavy našťestí ještě zabírá. Otázka je, na jak dlouho.

Objednal jsem pobyt a zaplatil zálohu. Vědomí, že se matka zblázní, až zjistí, že nebudu doma, mě bavilo. A když budu pryč, Johnny bude mít volno, takže si užije Sue a Tommyho. Aspoň někomu bude dobře.

Zaklapl jsem notebook, abych se nepodíval na jejich web. Místo toho jsem se pohodlně usadil do velkého koženého křesla v obýváku, které bych si s sebou stoprocentně vzal na opuštěný ostrov. Vzal jsem do ruky ovladač od playstation a šel na setkání s Vetřelci.

Sex a hry.

Tomu říkám život.

5.

Zavolal mi jen proto, aby se zeptal, jak se mám. V tu chvíli jsem měla pocit, že kdybych toho hajzla měla po ruce, zabila bych ho po velmi, velmi dlouhém mučení. Telefon mi poslal proto, abychom mohli být ve spojení. Chce, abych se připravila, protože se prý blíží moje nasazení do akce.

Nasazení do akce. Parchant jeden namyšlenej psychopatickej!

O Amy mi nechtěl říct nic. Zvládla jsem nebrečet, ale jakmile zavěsil, zábrany šly do háje a já ležela na zemi, telefon v úplně ledových rukou, a zvuky, které jsem ze sebe vyražela, byly spíš zvířecí.

V tomhle stavu mě našla Helena. Asi jsem někoho rušila i přes zavřené dveře a zavolal ji na mě. Pomohla mi dostat se do postele a zeptala se, jestli má někoho zavolat. Zavrtění hlavou jí stačilo a já ji za to milovala.

Navečer, než šla domů, mi přinesla nákup. Zírala jsem na ni z postele, pořád ještě psychicky i fyzicky neschopná čehokoliv, a nechápala jsem, proč to dělá. Jen se usmála, popřála mi klidnou noc a odjela domů. Když jsem se po několika minutách tupého zírání na papírovou nákupní tašku konečně dokázala zvednout z postele a přijít blíž, našla jsem v ní pár základních věcí jako chleba, máslo, sýr, mléko, ale i čokoládu, kafe a čaj a čtyři mražená hotová jídla. A hlavně šampon, hřeben a sprchový gel.

Místo abych se radovala a šla se konečně pořádně umýt, stála jsem u stolu a brečela. Ničil mě strach, že Toro Heleně něco provede. Mám přece nejdřív pomáhat tady a až pak se dostat k Bavetovi. Musím se jim osvědčit na zdejší recepci, aby někdo mohl říct: Podívejte, tady slečna Potterová ví, co dělá, tak si ji tam na

chvilku vezměte. Nechtěla jsem, aby Toro nějak odklidil z cesty Helenu. Přestože jsem se bála o všechny lidi v okolí, jí jsem život rozhodně nijak zkazit nechtěla.

Sprcha, jídlo a kafe ze mě zase udělaly aspoň trochu myslící bytost. Zakázala jsem si další hroucení, protože se mohlo stát, že se v návalu hysterie prořeknu. Bylo nutné, abych se sebrala a začala se chovat podle vzorců naučených na akademii a pak v praxi. Vzpomněla jsem si na Kennedyho a šéfa, vzpomněla jsem si i na Daveovu výchovu a výcvik. Pokud jsem chtěla uspět, musela jsem Amy ve své hlavě na chvilku odsunout a schovat. Byla to nejtěžší věc, jakou jsem kdy udělala.

Strávila jsem večer na židli před oknem a pozorovala okolní domy a ulici, kterou sem tam projelo nějaké auto. Když jsem šla před půlnocí spát, měla jsem stejný pocit, jaký jsem mívala dřív.

Už zase jsem doopravdy čekala.

Ten pocit mi vydržel až do rána, udělalo mi to obrovskou radost. Byla jsem zpátky a věděla jsem, že teď už to bude hračka. Chvilí si budu hrát na vystresovanou a vyděšenou, ale schopnou recepční. Pomohlo mi vědomí, že jsem Heleně za celý ten den hrozně moc dlužila. Jak jinak bych jí mohla vyjádřit vděčnost než tak, že pro ni něco udělám. A na rozdíl od ostatních matek, které tu byly ubytované, jsem neměla dítě. *Jane nemá dítě*. Takže rozhodně nebude vadit, když budu sedět celý den nebo noc za stolem. A pak se přesunu do kanceláře pana Bavetty a jen si počkám na správný okamžik... No dobře, tady už jsem si nebyla tak jistá, že všechno dobře dopadne. Nebyla jsem si jistá sama sebou, že jen tak poruším všechno, co jsem kdy bránila, a zabiju člověka. Ale pokud na něj budu celou dobu koukat jako na bídáka, který určitě taky není bez viny, snad nebudu sama sobě dělat problémy. Uvidím. Musím to zvládnout.

Přišlo to mnohem dřív, než jsem čekala. Helena dorazila do práce na devátou a pět minut poté u mě zaklepala, aby se podívala, jak

mi je. Když viděla, že dělám snídani a kafe, bylo zřejmé, že má radost. Nabídla jsem jí, ať se přidá, ale odmítla.

Nebylo jí úplně dobře.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a snažila se znít naprosto normálně. Zvědavě a soucitně.

„Vůbec netuším. Jsem malátná a zvedá se mi žaludek, možná na mě něco leze.“

„Nesnědla jste něco zkaženého?“ nadhodila jsem. Zavrtěla hlavou.

„Měla jsem jen kafe u stánku cestou na metro. Dávám si ho tam pokaždé a nikdy mi nic nebylo.“ *Protože jí ještě nikdy nikdo do toho kafe nic nedal.* „Budu v pořádku,“ usmála se a šla se podívat na ostatní obyvatelky domu.

Chvilku po jejím odchodu zazvonil mobil od Tora, který jsem měla na kuchyňské lince. Rychle jsem ho popadla, ale byla to jen SMS, poslaná z nějakého neznámého čtyřmístného čísla. Nejspíš internetová SMS brána.

Do hodiny bude recepční špatně. Zprávu smaž.

Na malý moment jsem si vzpomněla na seriál „Mission: Impossible“. Tam se telefony po přehrání vzkazu samy zničily, ne? Možná to tak bylo i ve filmech, ale ani jeden z nich jsem neviděla. Vůbec jsem se nedokázala dívat na filmy o agentech a policajtech bez toho, aniž bych znechuceně nekomentovala každý nevěrohodný zákrok, souboj, zadržení, výstřel nebo výbuch. Na to jsem neměla nervy. Ale seriál dávali někdy na konci osmdesátých let a tenkrát mi to ještě bylo úplně jedno. Při mazání zprávy jsem se zařekla, že se na pár dílů zase podívám, až se dostaneme domů.

Před tři čtvrtě na devět jsem sešla ze schodů a zamířila k recepci. Helena seděla na židli schoulená do klubíčka a byla tak bledá, že její pokožka měla skutečně nazelenalý nádech.

„Vypadáte hrozně,“ konstatovala jsem. Otevřela oči a podívala se na mě.

„To říká ta pravá,“ utrousila unaveně. Uklidnilo mě, že zvládá žertovat. Pokud by jí bylo zle tak moc, že by ji to nějak ohrožovalo na životě, rozhodně by neměla čas mi připomínat moje modřiny.

„Myslím to vážně,“ nedala jsem se. „Potřebujete k doktorovi. Zavolám sanitku.“

Bránila se. Nechtěla volat sanitku kvůli tomu, že je jí zle od žaludku. Díky tomu, že nesnídala, neměla co zvracet, ale i tak podle svých slov strávila dávením na záchodě dobrou čtvrt hodinu.

„Tak seženeme někoho, kdo vás odveze domů,“ domlouvala jsem jí. „Má se tam o vás kdo postarat?“ Nepřekvapilo mě, když řekla, že žije sama. Tak nějak jsem tušila, že za jejím osobním nasazením a empatií nebude jen nadšení pro tuhle práci. Nikdo neví líp, jak je týraným ženám, než jedna z nich.

„Dobře, tak vás uložím k sobě,“ rozhodla jsem.

„Někdo musí být tady na recepci.“

„Já tu zůstanu. Budu vás chodit kontrolovat, a kdyby někdo přišel, přijdu se zeptat, co a jak. Myslím, že můj příjem nebyl zrovna standardní procedurou,“ dodala jsem sebekriticky. Slabě se usmála a už se nedohadovala. S pomocí hlídače, nového a o poznání většího, který se ale i tak na mě díval podmračeně, jsem ji odvedla nahoru. Když jsme míjeli společnou kuchyň s jídelnou, dvě ženy vyšly ven a zajímaly se, co se děje. Ukázalo se, že starší z nich je lékařka. Proč se proboha chytrá ženská, která vystuduje medicínu, nechá mlátit od muže a nakonec se musí schovávat tady? I když, kdo ví, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tu taky byla jen nastrčená. Možná jsem začínala být trochu paranoidní.

Zastrčila jsem si mobil do kapsy kalhot, nechala Helenu s doktorkou Sam a vydala se na recepci. Hlídač vypadal kompetentněji než ten původní, na druhou stranu, neměl na sobě uniformu, ale džíny a světle modrou košili. Došlo mi, že tohle není žádný zaměstnanec přes agenturu, ale jeden z Bavettových lidí. Vypadal, že je ze svého nového místa vyloženě nadšený. Seděl u stolu

pro hosty a na notebooku sledoval nějaký akční film. Zamračeně se na mě podíval, když jsem se posadila.

„No co? Někdo tu sedět musí. Nebo to tu zvládnete sám?“ zeptala jsem se opatrně a doufala, že nebude souhlasit. Neodpověděl, ale vytáhl telefon a komusi volal. Zajímalo by mě, jestli je běžné, že v sobotu ráno budí šéfa.

Nebylo to běžné. Poznala jsem to podle toho, jak si odtáhl mobil od ucha, když ho ten někdo místo pozdravu seřval. Zahuhlal omluvu a rychlým pohledem zkontroloval, jestli se dívám. Děkala jsem, že ne. Jsem přece stydlivá Jane, co se chlapů bojí.

„Té ženské, co přišla ráno se mnou, se udělalo špatně a teď tu sedí jiná. Ne, byla tu. Asi tu bydlí. No. Nevím. Taková...“ Odmlčel se a podíval se na mě, aby mě mohl popsat. „Zmlácená“, hlesl nakonec. Ještě víc jsem se na židli přikrčila. Ženy nemají rády, když jim někdo připomíná, že nevypadají skvěle. Netušila jsem, co mu osoba v telefonu řekla, ale znovu se na mě podíval a vypadal ostražitě. Možná se právě dozvěděl, že já jsem příčinou, proč je teď tady. Nakonec souhlasně zamručel, ještě jednou se omluvil a rozloučil se. A víc se o mě nestaral.

Zjevně jsem byla v roli náhradní recepční schválena.

Víkendy, kdy se nic nedělo, byly na jednu stranu úžasným relaxem. Spal jsem asi čtrnáct hodin a vzbudil se ještě zničenější, než jsem byl před usnutím. Snědl jsem oběd rovnou z plastového boxu, bez ohrátky, a znovu si zalezl do postele. Dokonce jsem vzal do ruky knížku o obléhání Stalingradu, a po pár stránkách zase usnul.

Na druhou stranu jsem se už v sobotu navečer nudil. Nakonec jsem se oblékl, vzal klíčky od auta a sjel výtahem do garáží. Ještě při nájezdu na rychlostní silnici jsem netušil, kam vlastně jedu. Stačilo jen, že jedu. A najednou jsem zjistil, že jsem na dálnici číslo 95, která vede k New Havenu. Z té se odbočí doleva na jed-

nadevadesátku a za chvíli jste v North Havenu. Na svůj pomyslný seznam věcí, které jednou, někdy, řeknu Michaelovi, jsem připsal to, že se sentimentálně jezdím dívat na srub, kde s Paige chvíli byli. Bylo tam hezky, a co bylo důležitější, byl tam klid.

A tak jsem chvíli před jedenáctou večer seděl v autě na cestě u jezera, poslouchal vypálené cédéčko s názvem Mix do auta 3 a nechal se unášet vzpomínkami.

Ten prevít mi chyběl, samozřejmě. Byl jsem zvyklý na to, že v jakoukoliv denní nebo noční dobu stačilo vzít telefon a zavolat mu, a on tam byl. Sice brblal, ale pozorně si poslechl cokoliv, co jsem mu řekl. Věděli jsme, jak ten druhý přemýšlí, znali jsme se tak dobře, že stačilo se na toho druhého jen podívat, a bylo jasné, co bude následovat. Dokázal jsem i po telefonu říct, jak se Mike zrovna tváří, a běžně se nám stávalo, že jsme třeba začali cestou v autě, po několika minutách mlčení, oba najednou mluvit o té samé věci.

Pamatuju si, jak jsem ho kryl, když se ve třinácti poprvé opil. Nejspíš měl tenkrát otravu alkoholem, ale bál jsem se, co mu řekne táta, tak jsem ho schoval u sebe v pokoji, a dokonce jsem ho dokázal osprchovat, když se celý pozvracel. Dobrá zkušenost pro nás oba; on se nejmíň deset let alkoholu prakticky ani nedotkl a i potom si většinou vystačil jen s vínem a nepil moc. A já zjistil, že vydržím mnohem víc, než by se zdálo.

Samozřejmě že táta věděl, co se stalo. Nic neřekl, až dlouho potom na to nenápadně zavedl řeč. To nás naučilo si dávat mnohem větší pozor a nepodceňovat ho. A jak se nám to hodilo.

Michael mě zase kryl před Carrie, neuvěřitelně hysterickou holčkou. To snad bylo ještě na střední, ne? Vzal jsem ji ven a zkoušel to na ni, ale nenechala na sebe sáhnout a celou dobu jen mlčela. Odvezl jsem ji zase domů a nepředpokládal, že se věci nějak zkomplikují – jenže druhý den na mě čekala na parkovišti a hnala se ke mně, aby mě mohla chytit za ruku. A v poledne už se po škole

vyprávělo, že se po maturitě vezmeme. *Někdo* takový kec vypustil mezi lidi. Možná byla trochu blázen, každopádně jsem jí ještě to odpoledne vysvětlil, že mě jaksí přestala bavit. Neudělala scénu, ale další den ráno na mě čekala znovu a tvářila se, jako by se nic nestalo. A pak od někoho zjistila, kde bydlíme, a chodila se dívat na náš dům. Čekala, jestli třeba nevylezu ven. Byl to Michael, kdo za ní chodil a pořád dokola jí opakoval, že tam nejsem, nebudu a nikdy jsem nebyl. Že s ní nechodím a nebudu, že si to nějak popletla a vidí něco, co neexistuje. Dokázal být už ve svých patnácti hodně přesvědčivý a trpělivý. Carrie to vydržela šest dní, a pak to prostě vzdala.

Mike mi pak řekl, že víckrát už mi od hysterik pomáhá nebudete a že mám příště poprosit tátu, aby za další takovou krávou poslal svoje chlapy.

Jenže když se mi nedařilo zbavit se Heather, tak tam byl taky a pomáhal mi. A když si Lisa, Sartova dcera, usmyslela, že by bylo skvělé naše rodiny spojit jako v Romeovi a Julii, Michael mě zatloukal, a navíc mě vylíčil jako největšího kretěna a sráče pod sluncem. Jo, Lisa byla vždycky tak trochu tupá, takže to zabralo a doteď o mně trouse, že jsem násilník a hovado. Michael uměl být vážně hodně přesvědčivý.

A pak jsem si vybavil ten rozhovor, který jsme vedli tady, jen kus dál po cestě, na staré lavičce u vody. Ten rozhovor, kdy se mi omluvil za to, že se neozval hned, jak přišel k sobě. A kdy mi na férovku oznámil, že má těch rodinných záležitostí vážně plné zuby a dělat to nechce. Že potřebuje pomoc, potřebuje se z toho vyvlíknout. To byla neuvěřitelná hodina. Než jsem se stihl srovnat s tím, že jsem nebyl blázen a Paige v těch posledních telefonních hovorech opravdu zněla jinak, než jsem si stihl zvyknout na to, že Mike je zpátky a že byl ten prevít rychlejší než já a tu starostlivou holku sbalil sám, než jsem dokázal vstřebat fakt, že se chová trochu jinak, vyloženě teritoriálně a ochránářsky, jako

doopravdy zamilovaný idiot, oznámil mi, že potřebuje, abych ho z toho všeho nějak vysekal.

A já litoval, že s sebou nemám láhev Jacka, protože to doopravdy nutně potřebovalo pořádného panáka. Stačily dvě nebo tři minuty, abych věděl, že pro něj udělám cokoli, tak jako vždycky. Protože on byl nejbližší osoba, kterou jsem měl.

Naštěstí se z reproduktorů ozvaly hodně hlasité a třaskavé Prodigy, a to mě z toho ufnukaného rozjímání probralo. Otočil jsem to a vydal se zpátky domů. Příště radši vyrazím tunelem do Jersey a někam na západ.

V neděli jsem se vykopal ven. Sice jsem měl v plánu těsně před svátky odletět do Thajska, ale dárky jsem pořídit musel. Některé i chtěl. Vůle byla zatím všechno, co jsem měl, protože nápady mi chyběly. Strávil jsem dvě hodiny v jednom z těch několikapatrových obchodních domů a bloumal od výlohy k výloze. Někdy je k ničemu, že má člověk peníze prakticky na všechno, na co si vzpomene, když netuší, co vybrat. Opravdu jsem se snažil, ale skončilo to tím, že jsem nasraný a nerozhodný stál v hračkářství s mobilem v ruce a přemýšlel, jak moc je hloupé volat Johnnymu, aby mi řekl, kolik má Tommy let. Netušil jsem, jestli už mu byl rok, nebo ne – nedokázal jsem si vybavit, kdy se narodil. Nakonec jsem to vzdal a vrátil se domů s prázdnýma rukama. Ne. Jsou věci, na které prostě nemám.

6.

Předání směny té ženské, co mě sem nechtěla vzít a volala Bavettu, bylo vážně vtipné. Čekala, že na recepci bude Helena, a když viděla mě, zalapala po dechu a pokusila se přimět ostrahu, aby mě zpacifikovala a někam odvěkla. Adam zvedl hlavu od notebooku, položil hrnek s kafem, které jsem mu uvařila, a ledovým hlasem se jí zeptal, jestli to myslí vážně. Na člena mafie byl překvapivě normální a po pár hodinách vzájemného nápadného okukování jsme spolu prohodili několik vět. Pak si došel pro oběd a mně vzal taky jednu porci. A já mu uvařila kafe a hrozně moc chtěla chvíli jen tak klábosit, plácát blbosti o počasí nebo o baseballu, jen abych se vyhnula těm hnusným představám v mé hlavě. Jenže nebylo dobré se s ním moc skamarádit, takže jsem se držela zpátky.

I tak dal jasně najevo, co si o Paule myslí.

Heleně bylo líp. Ulevilo se mi. Bála jsem se, aby jí neprovedl něco s dlouhodobými nebo trvalými následky. Podle doktorky Sam měla zůstat v posteli ještě minimálně do rána, a ani se tomu moc nebránila. Ustlala jsem si v posledním volném pokoji a do dvou do noci nedokázala uniknout vlastním myšlenkám. Pak jsem konečně usnula.

Vystoupil jsem z výtahu, automaticky zahuhlal pozdrav směrem k Vitině recepci a zamířil do kanceláře. Po volném víkendu jsem se cítil naprosto v pohodě, nabitý energií, odpočatý. Těšil jsem se na to, až odpoledne s Johnnym vyrazíme do posilovny a dám si trochu do těla. Když jsme před nějakou dobou zjistili, že už vlastně stárneme, docela nás to zaskočilo. Pořádili jsme si permanentky do posilovny a já musel Sue několikrát přísahat, že vážně

chodíme cvičit, že to není zástěrka pro nevěru jejího muže a že jediný kurevník z nás dvou jsem já.

Než mi naběhl počítač, začal zvonit telefon. Podle hodinek na mém zápěstí bylo teprve za deset devět, takhle brzo nikdy nikdo nevolal. Jedině pokud by se stal nějaký průšvih. Tři zazvonění, čtyři. Co tam ta Vita dělá? Po pátém jsem to nevydržel a zvedl sluchátko sám.

„Bavetta.“

„Dobrý den, Roberte, tady Vita Johanssonová. Jen jsem vám chtěla říct, že dnes nepřijdu. Vlastně už nikdy nepřijdu.“

Překvapila mě. Na okamžik mě napadlo, že se jí zeptám, proč mi volá z chodby, ale pak mi to konečně docvaklo. Ve skutečnosti jsem se při příchodu ani nepodíval k jejímu stolu, jen jsem tím směrem zahuhlal pozdrav jako každý den. Nebyla tam.

„To znamená?“ zeptal jsem se a snažil se, aby nebylo do telefonu slyšet, jak moc ve mně zrovna teď kypí vztek. Co si o sobě ta mrcha myslí?

„Dostala jsem nabídku, která se prostě nedá odmítnout. Bylo to všechno velmi narychlo a já vám nechtěla kazit víkend, proto volám teď. Mrzí mě to, já vím, že jsem vám asi způsobila komplikace, ale...“

Měl jsem chuť praštit do stolu. Vzali jsme ji sem hned po škole, neuměla prakticky nic. Trvalo několik měsíců, než byla schopná fungovat sama – a teď mi prostě zavolá, že má jinou práci?

„Přijďte sem a podepišeme dohodu o ukončení pracovní činnosti. Budete mít dvoutýdenní výpovědní lhůtu, abyste stihla zaučit svou nástupkyni,“ řekl jsem. Ne. Nakázal jsem. A měl jsem chuť na ni rvát něco o nevděčných krávách.

„Já jsem ale v práci,“ pípala. Zavřel jsem oči. Na malou chvilku jsem se zaobíral myšlenkou, že ji najdu, seřvu a zadupu ji do země, ale pak jsem to vzdal. Nemá cenu se s ní srát. Je to pitomá holka.

„Zbytek peněz a doporučení vám pošlu poštou. Počítejte s tím,

že v něm přesně popíšu, jak nespolehlivě a neloajálně jste se zachovala. Sbohem.“

Zavěsil jsem dřív, než se stihla nadechnout.

„Kráva blbá, pitomá!“

A pak jsem sluchátkem třískl ještě jednou.

Johnny přišel ve chvíli, kdy jsem si na papír psal, co všechno měla Vita na starost. Bylo toho docela dost – kromě běžné kancelářské práce pro mě dělala docházku všem zaměstnancům, na konci měsíce z ní vypracovala podklady pro mzdovou účetní. Sloužila jako podpora pro tři chlapy na obchodním oddělení a denně kontrolovala v novinách jakékoliv zmínky o některé z našich firem nebo mámině galerii, abych měl přehled, kdyby se někde začalo líhnout nějaké podezření.

Naštěstí nevěděla nic o rodinných záležitostech.

„Kam jsi poslal Vitu? Potřebuju kafe,“ spustil hned mezi dveřmi. Chtěl jsem mu říct, co provedla, ale stihl jsem se jen nadechnout, než pokračoval: „Víkend na hovno, totálně. Tommymu rostou dva špičáky najednou a celý noci fňuká. V sobotu jsem šel spát v neděli nad ránem – a pak mi volal ten blb Giunta, co má dělat, že je na recepci v azyláku jiná ženská. Kdyby se dalo zabíjet po telefonu, tak bych to udělal. Vůbec nevím, proč jsem ho bral. Co to kafe? Kdy se vrátí?“

„Nikdy,“ zavrčel jsem a poklepával hrotem tužky na papír. Co ještě dělala? Krucinál, ví tu někdo, kdo má co na starost?

„Jak nikdy?“ Johnny konečně zbystřil. Musel jsem přiznat, že nevypadá úplně odpočatě.

„Volala mi, že dostala o víkendu nabídku, která se neodmítá.“

„Takže dala výpověď?“

„Ani ne,“ ušklíbnul jsem se. „Volala z nové práce. Vsadím se, že tu má ještě věci. Jestli si pro ně přijde, seřvu ji tak, že se odsud poplází po břiše.“

„Děvka,“ konstatoval Johnny po chvíli ticha.

„Jo.“ Až teď jsem si uvědomil, že říkal něco o jiné personální změně. „Zdrhla nám i ženská z azyláku?“

„Ne, jen se vyblila z podoby. Na recepci je teď ta, co jsme tam kvůli ní museli jet.“

„Myslíš tu do krve seřezanou?“ Přikývl. Zamračil jsem se: „Jo, to je bezva vizitka. Doufám, že tam nepřijde nikdo cizí. Jestli jako první uviděj domlácenou ženskou a Adama, určitě nám budou věřit, jak jsme mírumilovní!“

„Giunta s sebou nemá pistoli. Řekl jsem mu, ať ji nechá v autě.“

„No, teď jsi mě uklidnil.“

„Nebud' nevrlej,“ zazubil se. Dneska jsem na jeho zlepšování nálady fakt neměl:

„Jdi do hajzlu. Potřebuju sekretářku.“

„Tak nějakou přijmi, ne?“ navrhl. Rozhodil jsem ruce v bezradném gestu:

„Jo, zájemkyň mám plnou chodbu!“

„Ježiši, ty jsi dneska teda na ránu,“ zabručel a zvedl se.

„Jdi udělat kafe,“ doporučil jsem mu a nezněl moc přátelsky. Stejně musel rýt:

„Já tu nejsem od děláni kafe!“

„Udělej kafe, nebo tě oddělám!“ zařval jsem už naplno. Rozchechtal se. Ten magor se rozchechtal.

„Jsi vtipnej!“

Stačily dvě hodiny, a měl jsem toho všeho plné zuby. Seznam s věcmi, které měla Vita na starosti, se rozrostl na dvě stránky a já měl před sebou studené kafe, protože jsem pořád jen něco řešil po telefonu. Kontejner z Itálie čekal na proclení, jenže v průvodních dokumentech byla nějaká chyba a bylo potřeba, abych dojel do přístavu a vyřešil to. Věděl jsem, že tam zase bude někde překlep, případně blbě spočítaná daň. Úkon na deset minut, ale musel jsem tam. A nešlo to, protože mi volal jeden z obchodníků a potřeboval dohledat, jak jsme na tom se skladovými zásobami. Než

jsem zjistil, jak se s tím pitomým programem pořádně zachází, bylo půl hodiny v háji. A telefon zvonil pořád – volali cizí obchodníci, kteří se snažili nakoupit naše potraviny se slevou, nebo se mi pokoušeli vnutit své produkty. Jedna jako stroj mluvící ženská chtěla, abych nakoupil knížky. Knížky! Nestihl jsem najít nějakou personální agenturu, která by nám rychle poslala schopnou sekretářku, aspoň jako dočasný zástup.

„Johnny!“ zařval jsem po jedenácté. Seděl v recepci a byl připraven řešit osobní návštěvy, ale telefon okázale ignoroval.

„Nebudu to zvedat! Víš, že netuším, co po tobě ti lidé chtějí. Do toho mě prostě netahej.“

„Sežeň mi sekretářku. Okamžitě. Jednou jsi vedenej jako manažer lidských zdrojů, tak se kurva seber a najdi někoho, kdo si tam sedne a bude zvedat telefony!“

Pár vteřin mě mlčky pozoroval. Já zíral na něj. Konec srandy. Nehodlám se tady z toho podělat. Do ticha zazvonil telefon a já zaklel.

„No dobře,“ pokrčil rameny Johnny a zmizel.

Chtěl jsem jít pro někoho dalšího – přece tu v kancelářích nejsem sám, ne? Jenže telefon nepřestával drnčet a já nakonec rezignovaně zvedl sluchátko a představil se.

Nebylo mi líp, když jsem trávil většinu dne venku?

Poobědvali jsme – tentokrát Adam přinesl jídlo z indické restaurace a bylo to hrozně ostré. Několikrát se mi omluvil, ale přistihla jsem ho, jak se pobaveně uculuje, když funím a dýchám pusou a liju do sebe vodu. Když už jsem to chtěla vzdát, objevila se Sam a podala mi sklenici mléka. Chtěla jsem namítnout, že jestli po tomhle vypiju mléko, pravděpodobně strávím zbytek dne na záchodě, ale předběhla mě:

„Věř mi, zabere to líp než voda.“ A měla pravdu. Kafe si dala s námi a její dva synové prakticky zabavili Adamovi notebook.

Nic nenamítal. Když se k nám pak přidala i bledá Helena s tmavými kruhy pod očima, ale s veselým úsměvem, přistihla jsem se, že myslím na to, jak se mi tu líbí. Jaký je tu klid a jak mi dělá dobře poslouchat jejich rozhovory o všedních věcech a radostné hulákání kluků.

Jenže pak mi došlo, že to je klid před zatraceně velkou bouří, a bylo po spokojenosti.

Debatu o správně zapečených bramborách přetrhlo zazvonění Adamova mobilu. Omluvil se, odešel ven a teprve tam to vzal. Připomněl mi tak, že ten příjemný, i když trochu nabručený chlap patří k mafii a neměla bych se s ním vůbec bavit.

Vrátil se dovnitř s telefonem pořád u ucha a dřepl si k Heleně.

„Šéf by potřeboval výpomoc ve firmě, odešla mu sekretářka,“ řekl. Ztuhla jsem a najednou se mi do žil vlilo tolik adrenalinu, že se mi z toho rozklepala kolena. Ne strachy, spíš odhodlaností a nedočkavostí. „Myslíte, že byste to zvládla? Potřebují tam záskok jen dneska, možná ještě zítra, než seženou někoho stálého.“

Jestli mu to Helena odkýve, dá mi sakra hodně práce, abych ji přesvědčila, že tam nesmí. A když to nevyjde a místo mě tam půjde ona, budu v háji. Toro to bude brát jako selhání a já už nikdy v životě neuvidím Amy!

Tentokrát jsem se rozklepala strachy. Nadechla jsem se, abych řekla, že Helena tam jít nemůže, ale Sam byla rychlejší:

„To je nesmysl, Adame. Ještě je zesláblá, nezvládne to.“

Ano, ano!

Adam si odtáhl mobil od ucha a ušklíbl se. Ten řev jsem slyšela i já.

„Byla nemocná,“ pokoušel se o vysvětlení.

„Já bych mohla,“ řekla jsem a snažila se znít lhostejně. Všichni tři se na mě podívali, jen kluci dál nadšeně hráli závody aut. „Helena může zůstat tady a přijít na recepci, jen pokud by byla

potřeba – Adam to tu ohlídá. A ty,“ kývla jsem na Sam, „na ni budeš dávat pozor. To by šlo, ne?“

„A zvládneš to?“ zeptala se Helena. Nemyslela tím jen tu práci, poznala jsem to podle opatrného výrazu.

„Pokud mě někdo doveze tam a pak večer zpátky, tak určitě,“ přikývla jsem.

„Jo?“ zeptal se Adam. Znovu jsem souhlasila. „Tak jedna paní by to vzala,“ řekl do telefonu. „Ta, co je teď na recepci. Jo, ta.“ Rozpačitě ke mně zvedl hlavu. „Je to lepší, ale pořád to je vidět,“ zamumlal a bylo znát, jak je mu to nepříjemné. Došlo mi, že jde o můj zraněný obličej. Hm, tohle Tora asi nenapadlo, že. Zmlácená sekretářka ve firmě, která má možná něco společného s mafií, to není vhodná reklama. Jestli teď kvůli tomu, jak moc jsem měla vypadat věrohodně, přijdu o tuhle šanci...

„Pokud jde o ty modřiny, tak je zamaskujeme,“ promluvila Sam k Adamovi.

„Jak?“ nechápal. Helena se smutně usmála:

„Hodně krycí make-up, správně zvolené stíny... Věř mi, v tom máme praxi.“ Já i on jsme zůstali beze slova zírat. Jeho probral šéf v telefonu, mě Sam, která ke mně natáhla ruku:

„Tak pojď, dáme tě do kupy.“ Kluci, ne abyste tu něco prováděli! Adame, dohlídneš na ně, prosím?“

Tvářil se trochu vyděšeně, ale nestihl odmítnout.

O půl hodiny později jsem na sobě měla Heleniny kalhoty, které mi byly trochu volné, a Samin svetřík, který byl naopak na můj vkus až moc těsný. Na obličejí jsem měla silnou vrstvu líčidel, ale Sam tvrdila, že blbě to vypadá jen na denním světle; pod žárovkami nebo zářivkami to prý nebude tak vidět. Věřila jsem jí.

Když pak před domem zastavil povědomý velký mercedes, zhluboka jsem se nadechla a do kapsy Helenina kabátu jsem dala peněženku s falešnými doklady a mobil. Bavettův bodyguard se

pozdravil s Adamem, mile se usmál na obě ženy a mě přejel zkoumavým pohledem.

„Nebudete nikoho mlátit, že ne?“ zeptal se a zakřenil se.

„Ne,“ hlesla jsem. Vypadalo to, že jsem nervózní z něj, ale ve skutečnosti jsem byla vyděšená z představy, že se sem už nikdy nevrátím. Pokud se Toro ozve, pokud mi dá vědět, jak to mám udělat, pokud to nějak zařídí, rovnou z Bavettovy kanceláře pojeďdu buď za Amy, nebo do márnice.

„Připravená?“ zeptal se bodyguard.

Ani omylem.

„Jasně,“ pípla jsem.

7.

„A vy už jste někdy jako sekretářka pracovala?“ Bodyguard, který se mi představil jako John Turner, se snažil cestou udržovat konverzaci. Já mu to úspěšně bojkotovala, protože jsem měla žaludek nervozitou stažený do miniaturní hroudy. Všechno šlo strašně rychle! Na jednu stranu to bylo dobře, protože se zbavím Bavetty a budu s Amy, na druhou stranu mě děsilo moje případné selhání.

A kamarádit se s chlapem, kterého možná budu muset zabít taky, se mi vážně nechťelo.

„No,“ usoudil nakonec, když zaparkoval na podzemním parkovišti malé administrativní budovy kousek od centra, „nejste moc ukecaná.“

Zamračila jsem se na něj a on jen pokrčil rameny.

Cesta výtahem mi přišla nekonečně dlouhá. Když se pak s tlumeným cinknutím zastavil a otevřely se dveře, vydechla jsem částečně úlevou, ale i zklamáním. Tak trochu jsem čekala, že na mě bude čekat Toro, převlečený za někoho jiného, a podá mi... Co? Pouzdro na housle s ukrytým samopalem? To by bylo stylové.

Vážně mi hrabe.

Zpoza okázale velkých dveří, které byly jen pár kroků od recepcce, se ozval křik. Nerozuměla jsem, co přesně ten chlap hulákal, ale zněl vážně vytočeně. Bodyguard John mě, na svou konstituci nečekaně jemně, vzal za ramena a doslova odstrčil za ten stůl.

„Počkejte tu,“ řekl zaraženě. „Když řve takhle nahlas, je to fakt průser.“ A odvážně se vydal dovnitř. Velmi loajální zaměstnanec. Když vcházel do kanceláře, zahlédla jsem Bavettu. Vůbec nevypadal jako ten upravený elegán, který přijel o půlnoci do azylového domu, aby je tam přede mnou zachránil. Tenhle chlap stál

u stolu jen v košili s ohrnutými rukávy, vlasy mu neupraveně trčely a vypadal uhnaně a velmi, velmi rozzuřeně.

„Kde jsi, kurva, byl?“ zařval, jen co si všiml Johna. Ten na mě přes rameno vrhl omluvný pohled a zavřel dveře. Čekala jsem další salvu nadávek, ale nebylo slyšet nic. Normálně hlasitý hovor kancelář evidentně ven nepropouštěla.

Zaraženě jsem se rozhlédla. Od stolu jsem viděla jen dveře do Bavettovy rohové kanceláře po své levé ruce a dvě pohovky se stolky po pravé straně. Stůl byl prakticky naproti výtahu, aby ho návštěvy nemohly minout, ale jak vypadá zbytek patra a kdo se tu nachází, to jsem prozatím netušila. Věděla jsem ale, že z Bavettovy kanceláře dokážu být ve výtahu během několika vteřin. Dobře. Rozhodně moc dobře.

Sundala jsem si kabát a chvíli se rozhodovala, kam s ním; nakonec skončil přehozený přes opěradlo. Šedý svetřík jsem se pokusila trochu roztáhnout, ale nakonec jsem se smířila s tím, že prostě budu zatahovat břicho, pokud náhodou budu stát. A zase jsem se zarazila: Proč tu řeším pitomej těsnej svetřík?

Čekala jsem, jestli se ti dva ukážou a řeknou mi, co přesně mám dělat, ale v kanceláři měli na práci zřejmě mnohem důležitější věci. Nakonec jsem po pár minutách nervózního přešlapování u stolu odsunula židli a sedla si. Udivilo mě, že předchozí sekretářka tu má osobní věci – hrneček, zarámovanou fotku šedé kočky a dva pohledy z Havaje, přilípnuté na desku, která chránila stůl před pohledy návštěv a pokoušela se vytvořit aspoň nějaké soukromí. Ale Adam jasně říkal, že odešla jinam, doslova utekla za lepší nabídkou. To to vážně bylo tak lákavé, že tu jen tak nechala věci, na kterých jí zjevně záleželo? Po zádech mi přejel mráz. Doufala jsem, že Toro doopravdy jen zařídil nějakou, byť třeba dočasnou, lepší práci. Ale jistá jsem si být nemohla.

Zapla jsem počítač a otevřela velký díř v kožených deskách. Sekretářka si návštěvy, které se k Bavettovi nahlásily, psala ruč-

ně, což jsem nechápala, ale byla to její věc. Počítač naběhl, ale hned chtěl uživatelské jméno a heslo, takže jsem byla v koncích. Povzdechla jsem si. Nebylo jasné, jak dlouho tu budu, ale musela jsem vypadat absolutně důvěryhodně. Což znamenalo pracovat. Bezva. Úkol číslo jedna: zjistit, jestli tu mají IT oddělení a jestli mi někdo z něj přidělí práva. Nebo si budu muset vystačit s papírem, kalendářem a tužkami, a na to rozhodně nemám náladu.

Dveře se otevřely ve chvíli, kdy jsem se snažila pochopit, co znamenají zkratky v diáři na stránce pro dnešek. Každá začínala velkým tiskacím písmenem – B, D, W, I. Nedávaly mi absolutně žádný smysl. Zvedla jsem hlavu a John se na mě usmál. Za ním vyšel z kanceláře Bavetta, zblízka vypadal ještě zmačkaněji. A velice zamračeně. Nejradši bych se před ním někam schovala nebo utekla. Hrklo ve mně: on to ví! Teď si mě tam spolu prověřili a zjistili, že neexistuju, a jdou si to se mnou vyřídit!

Bavetta došel až ke mně a zabručel:

„Jste si jistá, že to zvládnete? Sem na rozdíl od azylového domu chodí lidi. A není to to jediné, co budete dělat.“

Ulevilo se mi tak, že to na mně muselo být vidět. Pro jistotu jsem se usmála, abych zahladila stopy:

„Potřebuju jen přístup do počítače a vysvětlit, co všechno mám dělat. Jsem chápavá.“

Rozladěně mlaskl:

„To bude trochu problém. Není tu nikdo, kdo by vám to vysvětlil.“

„Aha,“ hlesla jsem. Mlčky jsme na sebe chvíli civěli. „No, tak aspoň ty přístupy.“

Přikývl. Vrátil se do kanceláře a bylo slyšet, že někomu volá. John se opřel o desku a přátelsky se usmál:

„Vůbec nic si z něj nedělejte, normálně se takhle nechová. Dneska toho na něj bylo trochu moc.“

„To je v pořádku,“ přikývla jsem. Vypadal, že jsem ho moc nepotěšila. Narovnal se a vydal se za Bavettou. Potkali se ve dveřích; jeho šéf mi položil na stůl dva rukou popsané papíry. Přejela jsem očima po trošku rozmáchlém, ale upraveném písmu a zjistila, že je to jakýsi seznam mých úkolů. A rozhodně jich nebylo málo.

Do háje. Nejenže se tu budu stresovat a čekat na pokyn v přítomnosti člověka, kterého mám zabít, ale ještě tu budu dělat otroka?

„Během chvíle dorazí někdo, kdo vám nastaví počítač.“ Nevypadal, že by se mi chystal říct něco dalšího. Když už za sebou zavíral dveře od kanceláře, otočil se. „Umíte zacházet s kávovarem, že ano?“

Přikývla jsem. „Jen potřebuju vědět, kde je.“

Poslal za mnou Johna.

Studený, protivný ledový čumák, který špatně snáší stres. Tohle má být hlava mafie?

Kávovar vypadal na první pohled asi třikrát dražší než ten, který jsme měli ve firmě. Naštěstí fungoval v podstatě stejně a Bavetta nepil nic jiného než espresso. Nasypat zrnka a zmáčkнуть tlačítko, abych vyrobila kávu, to zvládnu. A co se týče zbytku, prostě musím improvizovat.

Chlapík od počítačů se se mnou nebavil. Jen chvíli seděl a promazával disk od všeho, co jsem nepotřebovala k práci. Pak mi nastavil hesla a napsal mi je na papír.

„Zapamatovat a zničit,“ řekl pomalu a důrazně, a sledoval, jestli jsem ho pochopila. Neměl o mně valné mínění. Jedině dobře; budu tichá a nenápadná, abych nebudila nechtěnou pozornost.

Kéž bych byla neviditelná. Všechno by bylo tisíckrát snazší.

Tak Toro, honem. Chci Amy!

„Co dělá?“ zeptal jsem se Johnnyho, když se vrátil z nenápadného výletu na záchod. Tvářil se překvapeně.

„Předčítá někomu, kolik máme sušených rajčat.“

„Skladový zásoby obchodu?“

„Vím já?“

Musel jsem uznat, že je dobrá. Když ji sem přivezl, měl jsem chuť mu jednu vrazit – jako bych před pár hodinami neříkal, že nedělá dobrotu ani na recepci azyláku, a on mi ji posadí přede dveře. Ale vypadala mnohem líp, někdo si dal záležet, aby nebyly vidět modřiny a strupy, aspoň ne zběžným pohledem. I tak bude lepší, když ji tu nikdo neuvidí. Nevypadá moc reprezentativně.

Otestoval jsem, jak zvládne interkom, a nakázal jí, aby všechna osobní setkání s kýmkoliv z dnešního odpoledne a celého zítřka přesunula na jindy. Odsouhlasila mi to a zeptala se, jestli tuším, kdo je I. Prý rozkódovala ve Vitiných poznámkách mě, Waltera i Davida, dva ze tří obchodníků, ale ten třetí, který jí volal, se představil jako Manny a nikdo toho jména v diáři nebyl. Zamračil jsem se, ale Johnny se rozchechtal a odešel za ní. Když se vrátil, vesele mi oznámil:

„I jako idiot. Vita Mannyho nemohla vystát od té doby, co se spolu párkrát vyspali a on ji pak poslal do háje.“

„Spali spolu? Ty vole, mně tu šuká personál přímo pod nosem!“

„Pod nosem asi ne, to bys je slyšel. Nebo viděl.“

„To mě mělo uklidnit?“ nechápal jsem. Johnny se ušklíbl:

„Možná bys měl místo do posilovny dneska zajít někam jinam. Nebo zavolat nějaký slečně. Jsi na ránu.“

„Sklapni,“ doporučil jsem mu. Ale jeho nápad měl něco do sebe. Po dnešku si zasloužím trochu relaxu. Tušil, co se mi honí hlavou, a zazubil se:

„No, konečně se zase začínáš tvářit normálně. Dneska jsem se tě chvílema i bál.“

„Dej mi pokoj,“ doporučil jsem mu.

„Ne, vážně,“ nedal se a už se nesmál. „Někdo ti to říct musí. Poslední dobou se chováš divně.“

Na tenhle typ rozhovoru jsem rozhodně neměl náladu.

„Díky, pane Freude. Pošli mi účet. A teď zmiz, než po tobě něco hodím.“

„Potřebuješ z tohohle na chvíli vypadnout.“

Jo, to vím taky.

„Mám to v plánu. O Vánocích letím do Thajska.“

„O Vánocích?“ zeptal se pro jistotu. Zamručel jsem. „Jakože odletíš a necháš tu matinku a její vánoční večírek v galerii?“

„Přesně tak.“

„Nebudeš na Vánoce doma?“

„Čemu jsi nerozuměl, vole?“ Při pohledu na jeho nevěřící výraz jsem se musel zasmát. Rozvážně pokýval hlavou a pak slavnostním tónem oznámil:

„Roberte, stává se z tebe dospěléj chlap. Už bylo na čase.“ Na chvíli se zamyslel a pak se mu na tváři objevil nadšený škleb: „Thajsko? Thajsko! Ty jsi ale kanec!“

„Jdi do hajzlu,“ vyzval jsem ho vesele. A vzápětí jsem ztichl, protože se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále,“ houkl jsem. Otevřela je ta nová – Jane? – a na tácu nesla hrnek s kafem. Nenápadně si prohlédla kancelář, neřekla ani slovo, jen mi položila táč na stůl a zase zmizela.

„Je nudná,“ postěžoval si Johnny. Pokrčil jsem rameny:

„Je tu jen na chvíli. Zítra snad budu mít čas obvolat ty agentury.“

„Tak vyber někoho, kdo má smysl pro humor a není podělaněj až za ušima,“ naléhal. Přikývl jsem a vzal do ruky malý hrneček, abych si mohl konečně v klidu vychutnat kafe.

Johnnyho překvapilo mé znechucené vyprsknutí. Nedalo se to pít. Větší humus jsem v životě neochutnal.

„Bože můj!“ zaúpěl jsem. „Chce mě zabít?!“

Posilovna se nekonala. Nechat tam Jane jen po pár hodinách samotnou bylo moc velké riziko. Zvlášť když o ní prakticky nikdo nevěděl. Nebylo by vhodné, aby se přirítíl někdo z otcových lidí

a nedával si pozor na jazyk. Tátovi chlapi pro něj pracovali mnohdy několik desítek let a o jejich oddanosti se pochybovat nedalo. O jejich intelektu ale v některých případech ano a rozhodně jsem nepotřeboval, aby se objevil třeba Orso a hned po pozdravu, teda pokud by si na něj vzpomněl, se zeptal, jestli Jane ví o rodině, nebo ne. A ještě by významně zahýbal prošedivělým obočím.

Takže kdykoliv cinkl výtah, Johnny rychle klusal na chodbu, aby zjistil, jestli hrozí nějaké nebezpečí. Seznámil se tak se třemi kurýry a správcem budovy.

Po páté hodině pak počkal, až si Jane vytiskne z internetu návod na obsluhu kávovaru, protože jsem jí vzkázal, že jestli se s ním nenaučí zacházet, bude mi třikrát za den jezdit pro kafe k tátovi domů. Vyděšeně na mě koukala těma velkýma očima. Pod levým už se zase rýsovala modřina, jak pudr, nebo čím to byla zamaskovaná, někam zmizel. Rezignovaně jsem svěsil ramena:

„Omlouvám se. Já vám neublížím. Víím, že jsem se dneska nechoval zrovna mile, ale byl to náročný den. Nemusíte se mě bát.“

Pípala, že se nebojí, ale stejně při nastupování do výtahu vypadala jako srnka ve světlech reflektorů.

„Kdyby ti volala Sue, vezu domů někoho z chlapů!“ křikl na mě ještě Johnny, než se dveře od výtahu zavřely. Zavrtěl jsem hlavou. Ten chlap je o dobrých dvacet kilo těžší než já, větší než já, jednou ranou dokáže uzemnit průměrně vysokého protivníka, ale své ženy se bojí. Proti Sue jsem nic neměl, naopak – jednala se mnou vždycky na rovinu, byla vtipná, chytrá a Johnnyho evidentně milovala. Jenže ačkoliv neměla ani špetku italské krve, chovala se jako typická žárlivá Italka. Nesnesl bych ji vedle sebe. Přesně jsem si dovedl představit, jak moc bychom splňovali definici italské domácnosti, pokud bych si našel někoho podobného. Br.

Když nehrozilo, že se vrátí, zamkl jsem se v kanceláři, vytáhl z brašny notebook, připojil se k internetu a zkontroloval soukromý mail a stránky vinařství. Nepřekvapilo mě, že jsem na titulní

stránce našel fotku jejich domu po setmění, s truhlíky plnými větví ozdobených bílými světýlky. Paige se zase vyřádila. Podle poslední Mikeovy aktualizace chtěla, aby vylezl na střechu a rozvěsil světýlka i tam. Prý mu dalo moc práce přesvědčit ji, že nechce být vdovou tak mladá.

Ve vzkazech byla věta od Paige: *Pan Jekyll může očekávat balíček.*

Pan Jekyll děkuje, odepsal jsem. A znovu mě zamrzelo, že s nimi nemůžu komunikovat normálně. Chtěl jsem vzít telefon a zavolat jim, chtěl jsem, aby oni mohli kdykoliv zavolat mně, ale bylo to zbytečné riziko. Možná za pár let, až si na Mikea vzpomenou jen naši a pár nejbližších lidí, ale teď je ještě moc brzo.

Ale v Thajsku si dávat pozor nemusím! Ta myšlenka mě nadchla. Bude stačit použít jakýkoliv automat na ulici nebo si koupit tamní mobil, a mám vystaráno! Překvapilo mě, jak moc se mi ulevilo a jak spokojený jsem najednou byl.

„Jseš trapnej,“ řekl jsem sám sobě polohlasně. „Bude to blbej telefonát. Třeba ani nebudou mít čas s tebou mluvit.“

Z rozjímání mě vytrhlo zvonění mobilu. Když jsem viděl jméno volající, musel jsem se ušklíbnout. Ta přesně věděla, kdy zavolat.

„Treasure, zlato, rád tě slyším. Co kdybych se pro tebe stavil?“

8.

Já, osoba, jejíž psychotesty dopadly naprosto ukázkově a nikdy neměla sebemenší problém s výkyvy nálad, hroucením, vyhořením a podobnými věcmi, jsem si byla jistá, že mám slušně našlápnuto ke zcvoknutí.

Večer jsem strávila ve společnosti Sam a jejích kluků a pokaždé, když nadšeně komentovali kreslenou pohádku v televizi, jsem měla co dělat, abych se nerozbrečela. Nemohla jsem si nevzpomenout na Amy, která doslova ječela nadšením, když dávali její oblíbené pohádky. Co bych teď dala za ten zvuk, co mi doma trhal ušní bubínky.

Noc byla horší. V tichu a tmě bylo najednou dost času na přemýšlení a já se nemohla dočkat rána, protože pak nebudu mít čas myslet. A zároveň jsem se rána bála, protože jsem pořád byla ta, co čeká na pokyn anebo na zbraň. Možná na obojí. Doufala jsem, že se s ním nebudu muset střetnout zblízka. Byl moc veliký, a pokud nebyl idiot, což zatím rozhodně nevypadalo, uměl se bránit. Dobrou šanci mám jedině z dálky, bez osobního kontaktu. Aspoň od dveří do kanceláře.

Fakt, že jsem vydržela hodinu s relativně klidným tepem řešit, jak někoho zabít, mě měl vyděsit.

Pak přišly sny. Sny o Amy a o Bavettovi, prolínající se do sebe. Bála jsem se jeho, bála jsem se o ni, prosila jsem ho, ať jí neublíží. Všechno se mi slilo dohromady a já se vzbudila před pátou, zpotená, hysterická a ubrečená. Nikdy dřív se mi to nestalo.

Aspoň jsem měla dost času nastudovat manuál k tomu pitomému kávovaru. Koho by napadlo, že záleží na tlaku? A že Bavetta se málem podělá, když dostane kafe bez kofeinu? Nic takového

jsem nemohla tušit. Při čtení návodu na čištění mě napadlo, že by to možná šlo mnohem jednodušeji. Čistěji. Pil kafe ve velkém, několik denně. A připravovala jsem je já. Ruce mi rázem zledovatěly. Dá se v běžném prodeji koupit něco... Něco? Jed na krysy? Hnojivo? Čistič odpadů? Nesmysl, poznal by to podle pachu, podle vzhledu kafe. Nevypil by to. Jedině něco bez chuti a bez zápachu.

Návod letěl do kouta a já do koupelny. Strčila jsem hlavu pod ledovou sprchu. Panebože. Co to řeším? O čem to přemýšlím? Kdy se to stalo?

Jak se z tohohle dostanu?!

Vděčně jsem přivítala Saminu nabídku oblečení a nalíčení. Když mi zakrývala modřiny, mlčela, ale když pracovala na vyplakaných kruzích pod očima, tiše hlesla, že to bude dobré. Měla jsem co dělat, abych se znovu nerozbrečela. Ach, mé totálně rozhozené nervy.

„Jak jste se vyspala, Jane?“ John byl nezmar. Přestože jsem s ním za předchozí odpoledne neprohodila víc než deset vět, snažil se mě zatáhnout do hovoru. Byl plný energie a pobrukoval si písničku s rádiem. Po očku jsem ho pozorovala a nechápala, jak by tenhle bodrý chlapík se začínajícím břichem mohl být zabiják. A kdyby mi Bavetta ten první večer nenabídl, že mě navždy zbaví mého neexistujícího násilnického manžela, nenapadlo by mě, že je něčím jiným než vystresovaným manažerem.

Byli to zatraceně dobří herci. O milion důvodů víc, abych si dávala sakra dobrý pozor.

„Je mi jasné, že je to zcela proti etiketě,“ řekl John rádoby ledabyle, „ale nemohli bychom si tykat? Jsem Johnny.“ Chtěla jsem se na něj vesele zašklebit a utrousit něco o tom, že jeho drzé porušení společenských norem překousnu, ale místo toho jsem tiše zahuhlala:

„Jane. Těší mě.“

„Jane,“ zopakoval nespokojeně. Přikývla jsem. „Nějaká zdobnělina? Přezdívká? Jak ti říkají kamarádi?“

„Jane.“ Stála jsem si tvrdohlavě za svým. Protočil oči.

„Tak teda Jane.“ Pak na mě mrkl: „Přísahám, že v tobě najdu kousek smyslu pro humor.“ Jinde a jindy bych byla vážně ráda, že jsem tohohle chlápka poznala.

„Nemyslím si,“ odpověděla jsem suše. Rozesmál se. Netušila jsem, co mu na tom přišlo vtipného, ale už mi začalo docházet, že tenhle člověk si moc neláme hlavu s tím, jak působí na okolí.

„Nechtěla by sis někdy během dne zahrát stolní fotbálek?“ zeptal se ve výtahu. Překvapení jsem nemusela předstírat. Pokračoval vysvětlením: „Obchodníci mají jeden v odpočinkové místnosti, občas děláme po práci turnaje. Nebo je děláme i během dne, když Robert není v kanceláři. Takže by ses přitom seznámila se zbytkem lidí, co tu dělají, co?“

„Ehm.“ Zaskočil mě. „Asi ne,“ řekla jsem nakonec. Vypadal zklamaně.

„Jane, já se jen snažím, aby se ti tu líbilo,“ hlesl. „Já vím, že jsi tu jen na chvíli, ale nemusíš celou dobu sedět za stolem a zvedat telefony. Asi by ses měla nějak... zotavovat, nebo co já vím, a místo toho pracuješ. Vážně nemáš chuť se odreagovat?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Povzdechl si a odešel do své kanceláře někde v levé chodbě. Konsternovaně jsem si svlékla kabát a zapla počítač. Proč mi to ten člověk ztěžuje? Kdyby věděl, kolikrát jsem většinu chlapů z oddělení donutila po totálním debaklu podlézt pod hracím stolem! A časem jsem si dokonce nemusela stahovat výstřih co nejniž, abych je rozptýlila.

Zasněně jsem se usmála. To byly časy.

Časy před Torem.

„V životě jsem nepotkal tak upjatou ženskou! Ona je tak děsně nudná, že to ani není možný!“

„Máme ji tu jako sekretářku, ne jako narozeninového klauna,“ ušklíbl jsem se. A znovu zív. Kdyby dneska neměl přijít právník, nejspíš bych to zalomil a zůstal doma. Treasure sice možná byla

afektovaná, natvrdlá a chvílemi dokonale infantilní, ale svou práci uměla na jedničku. Kdyby to nepokazila dojemným louděním, aby u mě mohla zůstat spát, byl by to skoro dokonalý večer.

„Já vím, ale taková sucharka,“ remcal Johnny. „Na druhou stranu, troufnu si říct, že nehrozí, že by si s ní začal někdo ze zaměstnanců. To si fakt nedovedu představit.“

„Na všem hledat něco pozitivního,“ souhlasil jsem.

„Určitě jen leží jako prkno. Vsadím se, že se ani nenechá celá svlíknout,“ přemítal Johnny.

„Vole,“ podíval jsem se na něj. „Tvrdíš, jak je nudná a sucharka, ale stejně řešíš, jaká je v posteli?“ Trhl ramenem.

„Neříkej, že by tě to nezajímalo.“

Zkusil jsem si představit ty její srnčí oči a věčně strnulou tvář. Hm, ne. Johnny to poznal podle mého výrazu.

„Ale tichá voda břehy mele,“ nedal se. „Třeba by na tebe vytačila bič!“

V tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešla Jane s kávou. Johnny se rychle zatvářil normálně. No, zkusil to. Ve výsledku to dopadlo tak, že ho přejela zkoumavým pohledem a pak se starostlivě zeptala, jestli je v pořádku. Zamručel něco nesrozumitelného. Jakmile se za ní zavřely dveře, rozhihňal se jako ženská, hezky do dlaně.

„Boha jeho,“ zavrtěl jsem hlavou. Zkoumavě jsem se podíval na dva hrnky. Jedno presso pro mě, pro Johnnyho cappuccino. Obojí vypadalo a vonělo tak, jak mělo.

„Ani ji nenapadlo mi na to nacpat skořicovej cukr, hodná holka,“ lebedil si. Váhavě jsem zakroužil hrnkem a potěšilo mě, že tekutina měla správnou hustotu. Že by? A vážně jo. Je jen pár věcí, které dokáží, že se spokojeně sesunu do křesla a užívám si. A dobré kafe je jedna z nich.

„Evidentně večer studovala,“ usmál se Johnny. „Ono co taky jinýho, že.“ Chvíli soustředěně pozoroval světlou pěnu. „Stejně

bych těm sráčům zpřerážel všechny kosti. Jak si můžou dovolit vztáhnout ruce na vlastní ženu? Ani kdyby to byla ožralá vzteklá kurva... No, to možná jo. Ale třeba Jane? Nebo ta doktorka? Jsou to zmrdi!“

„To teda,“ souhlasil jsem.

„Možná bychom si na ně mohli posvítit, co?“ navrhl a zasvítilo mu v očích. Chápal jsem ho. Už pěkně dlouho z nás byli v podstatě slušní a ctihodní občané. Měli bychom být vděční, protože se to přiblížilo normálnímu životu nejvíc, jak jen bylo možné. Jenže když jsme většinu dne trávili venku, bylo to mnohem lepší než současný stav. Sedět v kanceláři bylo neuvěřitelně úmorné. Jedinou výhodou bylo, že nám nikdo nešel po krku.

Jo, na jednu stranu bych rád žil jako běžný občan, na druhou stranu se mi stýská po akci. Jestli tohle neznamená, že mi hrabe, tak už nevím.

„Není to naše věc. Jestli ty ženské chtějí svoje problémy vyřešit, mají dost možností.“

„Myslíš, že mají prachy, aby si někoho najaly?“ zeptal se Johnny pochybovačně. Chvilku jsem čekal, jestli mu dojde, co plácá, ale nedopadlo to.

„Myslel jsem policajty a soudy,“ vysvětlil jsem. Pohrdavě si odfrkl.

„Jo, jasně. Vtipálku. Jako by ti snad dokázali něco řešit, idioti. Rozdávat pokuty za parkování, to je tak jediný. Kdyby místní policie za něco stála, tak tu my dva takhle nesedíme.“

„Nerouhej se,“ doporučil jsem mu ostřeji, než jsem chtěl. „Je jediné dobře, že po nás všechno steklo jako po skle. Nebylo to zadarmo, a ty to moc dobře víš.“

„Banda zkorumpovanejch kreténů,“ bručel.

„Naštěstí.“

„Jo,“ souhlasil. „Naštěstí.“ Zamyšleně dopil kafe a zazubil se na mě: „Ale stejně bych zase jednou rád někomu nakopal prdel.“

„Můžeme si jít zaboxovat,“ nabídl jsem mu.

„Děkuju za velkorysou nabídku, šéfe, ale nerad bych ti rozbil nos. Zase. Víš, že jsi s rukavicema na rukách totální lempl.“

„Máš padáka,“ oznámil jsem mu kysele. S hlasitým chechotem se vydal pryč z mé kanceláře. Než za sebou zavřel dveře, zahlédl jsem Jane s vyděšeným pohledem. Ach jo.

Pokaždé, když dám Johnnymu padáka, zvedne mu to náladu. Snad nedojde k tomu, že to jednou nezabere.

Ozvala se hudba. Chvilí trvalo, než mi docvaklo, že je to můj soukromý mobil. Než jsem ho vylovil z kapsy kabátu, pověšeného na věšáku u dveří, refrén písně z Titanicu zazněl skoro celý a já balancoval na hraně mezi totálním nasráním a výbuchem smíchu. Nikdy nesmím nechat Johnnyho o samotě s mým telefonem, kruci! Už bych si to měl zapamatovat.

Při pohledu na displej jsem se musel ušklíbnout. Kdyby někdo z rodiny tušil, že zrovna tenhle člověk má moje ryze soukromé číslo, nejspíš by si zaklepal na čelo. Jenže mě nebavilo řešit hovory s ním při obchodních schůzkách nebo u táty, a tak jsem mu ho prostě dal.

„Ale ale, tebe jsem dlouho neslyšel,“ řekl jsem a vážně jsem zněl jako povýšený parchant.

„Jdi do hajzlu, Bavetto.“ Nebylo mu moc dobře rozumět, drmolil a polykal konce slov.

„Ty jsi namol? V deset ráno? Jo, už je mi jasný, proč vám každý závidí vaši práci.“

„Drž hubu,“ doporučil mi. To bylo srozumitelné až až.

„No tak, Palbote. Proč jsi ožralej hned ráno? A proč přitom voláš mně?“

„Nejsem ožralej hned ráno,“ zamumlal. „Jsem ožralej už pěkně dlouho. A tobě je po tom kulový, mafiáne. Kde je?“

Věděl jsem, že ta otázka přijde. Nikdy mě nepřestal podezřívát z toho, že mám v jejím stěhování prsty. Celé dva roky, co byla

Paige pryč, nedal pokoj a zkoušel zjistit, kde je. Nespokojil se s vysvětlením, které stačilo jejím rodičům a mé rodině – že potřebovala vypadnout, změnit svůj život, aby mohla zapomenout. Že je jí na australské ovčí farmě skvěle. Stejně jako předtím v Indii, kde pomáhala v sirotčinci. Všichni to spolkli, Paige byla přece taková dobrá duše, která se starala o všechny, kdo to potřebovali. Jediný Palbot, její ex, člen zásahovky newyorského policejního oddělení, si byl jistý, že Paige a ovce nejdou dohromady. Sirotci v Indii možná, ale s ovci to Michael docela přestřelil.

„Chlape, už jsem ti to říkal tolikrát. Netuším o nic víc než ty. Vlastně ne, zpět. Vím jen to, co mi řekneš ty. Její rodiče se se mnou nebaví a ona se nikomu jinému než jim neozývá. Tak si dej pohov a jdi se z toho vyspat.“

„Kdybys nekecal, ty parchante,“ nedal se. „Já vím, že v tom máš prsty. Ty a ta vaše rodinka. Zabili jste ji?“

Tohle bylo poprvé, kdy mě z něčeho takového obvinil. Asi to bylo tím, že byl skoro v bezvědomí, a já to měl brát jen jako ožralecké kecy, ale vytočil mě.

„Ty debile!“ zařval jsem a doufal, že mu to utrhlo ucho, přinejmenším. „Jdi do hajzlu! Mně na ní na rozdíl od tebe záleželo! Ty jsi ten, kdo jí dal kopačky, tak si tu teď nehraj na zachránce a prostě jí dej pokoj!“

„Tak mi řekni, kde je!“ Už nezněl vytočeně. Spíš unaveně. Pořád jsem zuřil, ale ječet na někoho, kdo si to za pár hodin nebude pamatovat, nebylo dostatečně naplňující.

„Já to nevím,“ řekl jsem rezignovaně. Lhát mi šlo. V tom jsem byl vždycky mistr. V telefonu bylo ticho.

„Chybí mi,“ zamumlal potom. Věděl jsem přesně, jak se cítí. Vlastně jsem toho chlapa obdivoval, byl jako pitbul. Když se do něčeho pustil, nenechal si to vyrvat, nenechal se od toho odradit a šel si pořád za svým. Měl jsem ho za zadkem od chvíle, kdy se u nás objevila Paige, a po počátečním nasrání a chuti se ho jedno-

duše zbavit jsem postupně zjistil, že nás to nejspíš oba baví. Hra na kočku a myš, kdy není jasné, kdo je kořist a kdo lovec, a ani jeden tu hru nechce ukončit.

„Jo. Mně taky.“ Užívali jsme si tu chvilku chlapského vylévání citů, která by nikdy neproběhla, pokud bych si nebyl jistý, že o tom po probuzení nebude vědět. „Běž spát, Kevine. Potřebuješ odvoz nebo něco?“

„Jdi se vycpat, mafiáne!“ zahalekal už zase velice nahlas.

„Proč já s tebou ztrácím čas?“ ušklíbl jsem se na mobil a zavěsil. Ať mi nikdo netvrdí, že chlapi nejsou patetická stvoření.

Pak jsem si konečně otevřel dnešní noviny. A o pár minut později mi bylo jasné, proč mi Palbot volal úplně namol. Večer se nějaký cvok zabarikádoval v baráku a vyhrožoval, že postřílí všechny nájemníky a pak to celé vyhodí do vzduchu. Na takovéhle sráče jsme byli posledních pár let hodně alergičtí, takže zásahovka netrvala na tom, že s ním musí vyjednávat a dospět k dohodě. Jen co se jim podařilo dostat ven všechny lidi, šli si pro něj, jenže on vážně odpálil nějakou nálož. Zůstal tam jeden policajt a jeden hasič, dalších pár bylo zraněných.

Kdyby tohle někdo provedl někomu z mých lidí, taky bych strávil v lihu noc i den. Vlastně ne, nejdřív bych se postaral o to, že toho hajzla někdo oživí, abych ho mohl znovu zabít. A až pak bych se ožral.

9.

Ráno se mi v autě Johnny přiznal, že přestože dostal za úkol obvolat personální agentury a sehnat tu nejlepší a nejdokonalejší sekretářku na světě, vybodl se na to.

„Až nás budeš mít plný zuby a budeš se chtít vrátit, tak to začnu řešit. Řekneš mi to aspoň trochu dopředu, že jo? Nemám rád výběrová řízení. Nejsem ten, kdo by měl někoho vybírat. Navíc na mě vždycky všichni koukají hladově jako psi, a když jim pak řeknu, že je nebereme, čekám, že po mně něco hoděj.“

„Vypadáš jako wrestler, Johnny,“ ušklíbla jsem se a na chvíli vypadla z role. Všiml si toho, samozřejmě. Sice vypadal trochu jako ten typ, co má hromadu svalů a v hlavě pár buněk, dokonce v lidech tenhle dojem podporoval, ale byl to zatraceně chytrý chlap a já věděla, že si na něj musím dávat pozor.

„Vtip? Zdálo se mi to, nebo jsi teď byla vtipná?“ Tvářil se přehnaně šokovaně a já to nevydržela a musela se uchechtnout.

„Pouze jsem konstatovala zjevnou skutečnost.“

„Jo, a teď na mě budeš zkoušet slova, kterejm nerozumím,“ mračil se okatě.

„Jen jsem chtěla říct, že by po tobě nikdo nic nehodil, protože na personalistu vypadáš docela děsivě,“ dokončila jsem myšlenku. „Proč vůbec máš vybírat sekretářku ty? To nemáte někoho, kdo má na starosti lidský zdroje? Ty jsi bodyguard, a místo konverzace s potenciálními sekretářkami bys měl stát za panem Bavettou a hlídat mu zadek.“

„On si svůj zadek umí pohlídat sám,“ ujistil mě. „A já nejsem bodyguard,“ dodal a zněl trochu uraženě.

„Ne? Aha.“

„Jsem asistent,“ zamručel po chvilce ticha. Mlčela jsem dál. Zahnul a pak zavrčel: „Dobře, jsem bodyguard. To zní líp.“

„Manažer bezpečnosti?“ nabídla jsem mu. Nemohla jsem odolat. Jindy a jinde bych si s tímhle chlapem výborně rozuměla. Kdyby pracoval pro Davida, jásama bych, pokud bychom měli společnou kancelář.

Všechno špatně. Rozhodně jsem se nepotřebovala v jeho společnosti cítit tak příjemně. Potřebovala jsem odsud zmizet co nejdřív. Potřebovala jsem, aby se Toro ozval, abych mohla udělat to, co musím. Nemůžu poslouchat jeho vtípky, nemůžu vařit Bavettovi kafe. Nevládnou to a sesypu se.

„Manažer bezpečnosti je obyčejnej šéf sekuritáků,“ bránil se. „Hlavní koordinátor, to zní dobře.“

„Hlavní koordinátor čeho?“ Že zním trochu přiškrceně, mu našťěstí uniklo.

„Všeho,“ mrkl na mě a stiskl dálkové ovládání garážové závory. Vzhůru do práce.

Bavetta dorazil chvíli po nás. Když si člověk odmyslel to, co o něm zjistil Toro, vypadal jako úplně obyčejný manažer nebo někdo ve vysoké funkci. Dokonce měl i koženou aktovku, která už na dálku řvala, že byla zatraceně drahá. Když mluvil, zněl příjemně a kultivovaně, hned bylo znát, že je chytrý. Proč si, sakra, nemohl najít nějakou normální práci?

Prošel chodbou a jen ke mně houkl pozdrav. Z jeho strany mi rozhodně nechtěná pozornost nehrozila – bod pro mě. Čím míň si mě všímá, tím líp.

Během dopoledne jsem měla možnost poznat všechny tři obchodní zástupce firmy. Vypadali jako běžní obchodníci a já se nedokázala rozhodnout, jestli vědí, pro koho dělají, nebo ne. Naštěstí pochopili během chvilky, že se mnou žádná legrace nebude, takže mi dali pokoj. Nevadilo mi s nimi komunikovat po telefonu, nevadilo mi pro ně vyhledávat kontakty, kontrolovat, jestli se

chystají na správnou schůzku, a řešit jejich objednávky; neměla jsem tak čas přemýšlet. Ale kamarádit jsem se nechtěla.

O dvě hodiny později vypadli z Bavettovy kanceláře a vypadali zdrchaně. Walter se u mě zastavil a tvářil se nešťastně.

„Upřímně, Jane, nechápu, jak tu s tím chlapem můžeš vydržet. Přisahám, že jednou mu hrozně ublížím!“

Byla jsem v pokušení mu říct, že to nebude potřeba. Naznačit, že by to asi nepřežil, kdyby se pokusil něco provést Bavettovi. A v tu chvíli se mi udělalo fyzicky špatně, protože přesně to mám v plánu a nutně potřebuju zůstat naživu. Muselo to na mně být vidět, protože Walter mě začal uklidňovat, že to nemyslel vážně a že se nemusím bát. Když se pak objevil Johnny, Walter vypadal vyčerpáně a překotně mi šeptal, ať to proboha nikomu neříkám. Kývla jsem a cítila se zralá na panáka.

„Jsi úplně bílá,“ oznámil mi Johnny. „Vypadáš, jako bys měla každou chvíli omdlít. Už jsi obědvala?“

„Ještě ne,“ zamumlala jsem. „V ledničce mám nějakou fazolovou salát.“ Heleně už bylo dobře a normálně fungovala, a jako bonus se mnou ona nebo doktorka Sam vždycky počítaly při vaření.

Na Johnnym bylo vidět, že by rád prohodil nějaký vtípek, ale nakonec se ušklíbl a mávl rukou:

„Vyprdni se na salát a pojď se mnou na oběd. Robert něco řeší a já na něj nehodlám čekat, to by se mi taky mohlo stát, že bych tady pošel hladý. Kousek odsud je výborná restaurace, tak si dáme něco pořádného.“

Odmítla jsem. Vypadal, že se ho to dotklo.

„Hele, jestli je to otázka peněz, tak to fakt řešit nemusíš. Jde to na firmu,“ snažil se a okatě na mě mrkl, když si palcem ukazoval za záda na Bavettovu kancelář.

„Já jen nechci mezi lidi,“ řekla jsem mu. A byla to pravda. Byla jsem rozhozená, měla jsem strach, že se neudržím a nějak se prořeknu.

„Jane.“ Johnny se opřel předloktím o dřevěnou desku před mým stolem. „Nenech nějakýho hajzla, aby ti zničil život.“

Podívala jsem se mu do očí a odpověděla:

„To přesně dělám, věř mi.“

Pár vteřin jsme na sebe zírali, naprosto vážní. Potom se usmál:

„Hodná holka.“ Otočil se a zamířil k výtahu. „Já si na oběd s tebou počkám,“ dodal, když nastupoval. Jakmile se za ním zavřely dveře, položila jsem si čelo na stůl a zhluboka dýkala.

Co mám do prdele dělat?

Zaměstnával jsem bandu idiotů. Vážně jsem nechápal, kdo, kdy a proč všechny ty blbce přijal, protože já to rozhodně nemohl být. Bylo by snadné to všechno svést na Johnnyho, ale bylo by to hrozně laciné. Ne. Ti lidé přece museli být normální, když jsem je bral!

A do toho mi volal táta. Sarto zjistil, že mu někdo dva bloky od jeho sídla ve velkém prodává zasraný pervitin. Jeho chlapi chytili totálně sjetého zlodějíčka, který měl plné kapsy dávek a peněz. Chtěl vědět, kdo ho zásobuje, ale umřel jim v autě. Když má feťák plné kapsy, dávka se špatně odhaduje.

A protože Sartův revír byl hned vedle našeho a protože Sarto byl přece starý přítel, museli jsme se připravit na to, že nás bude potřebovat. My si ulice vyčistili, takže se dalo předpokládat, že Sarto požádá o pomoc.

Já vím, stěžoval jsem si, že se nic neděje, ale najednou jsem neměl radost, že se něco bude dít.

A do toho ty zasrané Vánoce! Otec mi neváhal připomenout, že jsem si ještě pořád nevyzvedl seznam vhodných dárek pro matku, který si sama sepsala. Jestli prý mi ho má nafaxovat. Vážně jsem se ze všech sil snažil neznít vytočeně, ale náš hovor skončil tak, jako často – dozvěděl jsem se, že se chovám jako malý harant a jestli nepřestanu, ponesu následky.

Měl jsem chuť do něčeho praštit, takže mě logicky napadlo zavolat Johnnymu a vzít ho do posilovny. Třeba bude volný ring a já se na něm budu moct vybít. Vysmál se mi. Byl na cestě na oběd a nehodlal dát přednost mně před kusem dobře udělaného masa z argentinského býčka.

Jak jsem říkal, zaměstnávám samé idioty.

A pak jsem si uvědomil, že na chodbě sedí asistentka. Ne recepční, ne sekretářka. Asistentka! Tedy aspoň teď, když se mi její asistence hodí. Je to ženská, sice věčně vyděšená a vystresovaná, ale ženská. Ženské přece milují nákupy, no ne?

„Jane?“ Prudce jsem otevřel dveře a doufal, že není slyšet, jakou radost mám ze svého nápadu. Zase se vyděsila a narovнала se na židli tak prudce, že se o něco kopl do nohy. Zadunělo to. Dalo mi hodně práce se neušklíbnout. Proč je tu vlastně pořád ona, a ne někdo, kdo se tím fakt živí? Musím se toho nenažraného cvočka zeptat. A asi nechci znát odpověď.

„Ano?“

„Potřebuju, abyste za mě nakoupila dárky.“ Otevřela pusu v nefalšovaně překvapeném výrazu.

„Cože?“

„Dám vám seznam pro mou matku, z toho něco seženete a vyberete. Otcí posledních pár let kupuju v jednom obchodě pár lahví různých sigle malt whisky, Lagavulin, nějakou starší Macallan, určitě taky Dalmore.“ Netušila, která bije, a já nechápal, proč jí to vyprávím. Zarazil jsem se. „Napíšu vám seznam,“ navrhl jsem, došel k jejímu stolu a popadl papír z tiskárny. Začal jsem jí připravovat poznámky. „A pak potřebuju něco pro naši hospodyni, pro Johnnyho a jeho ženu a hlavně pro jejich dítě. Budete vědět, co bude bavit malé dítě?“

Mlčela. Podíval jsem se na ni a vyděsilo mě, jak vypadá. Byla úplně bílá. Vypadala jako duch, pevně svírala rty, ruce si nacpala mezi kolena. Určitě bude brečet. Zatraceně.

„Jane?“ Netušil jsem, jestli se jí můžu dotknout, nebo na ni radši nemám sahat. Nevěděl jsem, jestli mám dělat jakoby nic, nebo se jí omluvit, odejít a zahrabat se pod zem. Neměl jsem nejmenší ponětí, jak jednat s evidentně labilní ženskou. Zabiju Johnyho!

Odkašlala si, hlasitě polkla a pak skoro zašeptala:

„Omlouvám se. Jsem v pořádku.“

„Víte co? Zapomeňte na to,“ rozhodl jsem. „Není nutný to řešit teď a rozhodně to nemusíte řešit vy. Omlouvám se. Není to ani náplní vaší práce.“ Připadal jsem si zahanbený.

„Ne!“ vyhrkla a sebrala mi papír, který jsem chtěl právě zmačkat a vyhodit. „Zařídím to.“

„To vážně není –“ začal jsem. Ale nedokončil.

„Já to udělám!“ odsekla hlasitě a do obličeje se jí začala vracet barva.

„Fajn!“ zahučel jsem trochu prudčeji, než jsem měl v plánu. Nechápal jsem ji. Co bych teď dal za normální sekretářku s předvídatelnými reakcemi! Sledoval jsem, jak si sama dopsala na papír všechno, co jsem říkal. Jen u poznámky o dítěti zaváhala. Už podruhé ji to vyvedlo z míry a mě napadlo, jestli ona někde nějaké dítě nemá. Nebo neměla. Perfektně to sedělo k jejímu chování. Přišla o dítě? Proto je v azyláku? Proto je taková... divná?

„Můžu vám nějak pomoci, Jane?“ zeptal jsem se z náhlého popudu, který zaskočil i mě samotného. Ztuhla. „Jakkoliv,“ dodal jsem. Nemohl jsem jí na rovinu vysypat, že vím, jak se zbavit nepohodlných lidí, ale možná to bude stačit k tomu, aby řekla, co se děje.

„Budu potřebovat, aby pro mě pak někdo přijel,“ řekla po chvilce napjatého ticha. Na jednu stranu se mi ulevilo, na druhou mi přišlo skoro líto, že mi nic neprozradila. Určitě bych pro ni mohl udělat víc. Ale pokud nechce, je to její boj.

„Zařídím to,“ přikývl jsem. Neměl jsem pro ni firemní kreditku, takže jsem došel k sobě do kanceláře a z trezoru vytáhl hoto-

vost. Až v tu chvíli mi došlo, že se chystám dát do ruky pár mých tisíc úplně cizí ženské. Zarazilo mě to. Kdy jsem přestal být ostražitý? Chvíli jsem přemýšlel o tom, že počkám na Johnnyho a pošlu ho s ní, ale nakonec jsem si řekl, že bude dobré na chvíli vypadnout. A s věčně mlčící Jane to bude v pohodě.

„Změna plánu. Pojedu s vámi a vy mi budete radit, platí? Stejně jsem ještě nejedl a vy taky vypadáte, že byste si něco dala.“

Chvilku se zdálo, že odmítne, ale nakonec pokrčila rameny, vzala si kabelku a poslušně za mnou šla k výtahu.

O hodinu později jsem si nedokázal vybavit jediné slovo, které by řekla po odjezdu z firmy. Vlastně jo, zeptal jsem se jí, jestli má nějaký oblíbený obchodní dům. Řekla, že ne. Bezva. Musel jsem ale přiznat, že bez ní bych byl ztracený. V jednom obchodě se na ni prodavačky dívaly trochu skrz prsty, a nebylo se čemu divit, protože modřiny na jejím obličejí dnes vypadaly nejhůř. Jakmile ale řekla, co chce, a já nic nenamítal, slečny kmitaly velmi hbitě. Nakonec jsme kromě *kabelky z kozí kůže v barvě velbloudí srsti* odnesli i sladěnou peněženku a jmenovku ke kufru. Visačka ke kufru z kozí kůže, koho by to napadlo?

Poslechla, když jsem jí oznámil, že se jdeme najíst. A opravdu jedla. Ale mlčela a na moje pokusy o jakousi společenskou konverzaci jen kývala nebo vrtěla hlavou. Vzdal jsem to.

V hračkářství mi ukázala snad deset věcí, které by se podle ní mohly líbit jak Tommymu, tak Sue. Nenapadlo by mě řešit, jestli hračku ocení i rodič, ale je fakt, že třeba tlusté voskovky by se Turnerovi juniorovi určitě líbily, ale Sue a její světlé tapety by byly proti.

Ani jsem si neuvědomoval, jak si všímám každého jejího pohybu. Najednou mi došlo, že pořád hlídám, jestli je vedle mě, že sleduju, jestli na ni nespadne krabice, kterou vytahuje z horního regálu. Že by mě zajímalo, proč tak často sleduje mobil, když jí za celý den nikdo ani nenapsal, a proč se zarazila u polic s barev-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.